

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1863. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ ΙΑ'. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ.

τιμή ένιαυσία τής εφημερίδος εκ δώδεκα
τευχών προκαταβλητέα δραχμαί 20.
τοῖς ἐταίροις δὲ τής ἀρχαιολ. ἐταιρίας 12.
μοναδικὰ τεύχη δὲν ἐκποιῦνται.

πάσα σχέσις ἀφορῶσα τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐ-
φημερίδα, εἴτε προφορικὴ εἴτε ἐγγραφὸς, γίνε-
ται διὰ τοῦ ἐκδότου Ἀθ. Σ. Ρουσοπούλου
τακτικοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου.

καὶ τῶδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίχεται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

ἔξεδόθη τῇ 1 Ἰουνίου.

1863.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ ΙΑ'. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ — νησιωτικά επιγράφαί υπό Σακελλίωνος, άττικά υπό Κουμανούδου και τοῦ ἐκδότου· Εύβοίας υπό τοῦ ἐκδότου — ποιήματα υπό τοῦ ἐκδότου.

ἀριθ. 228.

ΠΙΣΩΡΟΛΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙ. . ΩΝΟΣ ΕΔΟΞΕΤΩΙΚΟΙ
 ΩΙΤΩΝΛΑΜΠΑΔΙΣ ΤΩΝΤΩ ΝΕΝΠΑΤΜΩΙΚΑΙΜΕ
 ΕΧΟΝΤΩΝΤΟΥ ΑΛΕΙΜΜΑΤΟΣ. . . ΔΗΗΓΗΜΑΝΔΡΟΣ
 ΕΚΡΑΤΟΥΤΑΤΕΠΡΟΣΘΕΟΥΣΕΥΣΕΒΩΣ ΕΧΩΝΔΙΑ .
 ΟΩΝΚΑΙΤΑΠΡΟΣ ΤΟΥΣΣΥΝ. . ΕΙΣΚΑΙΠΟΛΙΤΑΣΕΥΓΙ
 ΚΑΙΚΟΙΝΗΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝΕΚΑΣΤΩΙΕΑΥΤΟ ΝΕΥΧΡΗΣ
 ΟΝΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣ ΑΠΟΤΗΣΠ ΡΩΤΗΣΗΛΙΚΙΑΣΕΤΙΔΕΚΑΙ
 ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΚΩΣΕΠΤΑΚΙΚΑΙΛΕ ΛΑΜΠΑΔΑΡΧΗΚΩ .
 . . . ΟΝΜΑΚΡΟΝΔΡΟΜΟΝΝΕΝΙΚΗΚΩΣΚΑΙΤΑΥΤΑΠΕΠΡΑ
 ΩΣΑΞΙΩΣ ΑΥΤΟΥΤΕΚΑΙΗΜΩΝΚΑΤΑΣΤΑΘΕΙΣΔ.
 ΑΙΧΡΥΣΟΝΟΜΟΣΤΩΝΛΑ ΜΠΑΔΙΣΤΩΝΤΑΤΕΧΡΗΜ.
 ΣΥΝΦΥΛΑΣΣΕΙΚΑΙΤΩΝΑΛΛΩΝΓΡΑΝΤΩΝΡ. ΟΝΟ.
 ΠΘΙΕΙΤΑΙΝΥΝ ΕΓΗΝΓΕΛΤΑΙΕΡΜΗΝΤΕΛΙΘ.
 ΝΑΝΑΘΗΣΕΙΝΚΑΙΔΡΑΧΜΑΣΔΙΑΚΟΣΙΑΣΔΩ ΣΕΙΝ
 ΠΩΣΕΚΔΑΝΕΙΣΩΝΤΑΙΕΡΗΝΓΕΛΤΑΙΔ. ΚΑΙΕ . .
 ΝΖΗΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΤΑΣΤΕΟΥΣΙΑΣΕ ΠΙΤΕΛΕΣΑ.
 ΓΑΣΙΜΑΙΑΥΠΟΔΕΞΕΣΘΑΙΔΕΔΟΧΘΑΙΗΓΗΜΑΝ.
 ΜΕΝΕΡΗΝΗΣΘΑΙΕΦΗΕΧΕΙΑΙΡΕΣΕΙΤΟΥΣΔΕΛΑ.
 ΣΤΑΣΚΑΙΑΛΕΙΦΟΜΕΝΟΥΣΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΜΕΝ
 ΑΥΤΟΝΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙΑΠΟΧΡΥΣΩΝΑΛΕΞ
 ΝΓΕΝΤΕΚΑΙΕΙΚΟΝΙΓΡΑΠΤΗΑΓΕΙΝΔΕΑ
 ΩΝΥΜΟΝΗΜΕΡΑΝΗΔΕΙΕΡΕΩΣΥΝ
 ΗΓΗΜΑΝΔΡΟΥΕΑΝΔΕ
 ΙΑΧΟ

Α'

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

α. νησιωτικά.

Τῶν δ' ἀρ. 228 καὶ ἐξῆς δώδεκα ἐπιγρα-
 φῶν αἱ μὲν πρότεροι δέκα εἶναι τῆς νή-
 σου Πάτιου, αἱ δὲ τελευταῖαι δύο τῆς
 Ληψίας (τανῶν Ληψῶ), νησιδοσ παρα-
 κειμένης τῇ Πάτμῳ, παρὰ μόνῳ δὲ τῷ
 Πλινίῳ, ὅσον ἐγὼ γινώσκω, ἀναφερομέ-
 νης [Histor. Natural. V, 31]. Καὶ ἡ
 μὲν δ' ἀρ. 228 ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ
 τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Λουδοβίκου Ροσ-
 σίου ἐν τῷ «Inscription. Graec.
 inedit. Fascicul. II. Athen.
 1842» ἀπ' αὐτοῦ δ' ἔπειτα ἀπαραλ-
 λάκτως καὶ ὑπὸ τοῦ κυρίου Βίκτορος
 Guérin ἐν τῷ «Description de
 l'île de Patmos et de l'île
 de Samos. Paris. 1856». ὡσαύτως
 δὲ καὶ αἱ δ' ἀρ. 232 καὶ 233 ἐξεδόθη-
 σαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κ. Guérin
 ἐν τῷ σημειωθέντι πονήματι αὐτοῦ. Αἱ
 δὲ λοιπαὶ ἑννέα εἶναι ἀνέκδοτοι. Ἄλλ'
 ἐγὼ συμπεριλαμβάνω ἐνταῦθα καὶ τὰς
 δηλωθείσας τρεῖς πρὸς δευτέραν ἔκδοσιν,
 ὡς διαφόρως παρ' ἐμοῦ ἀναγνωσθείσας,
 καθὰ σημειῶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Εἰρή-
 σθω δὲ νῦν περὶ μιᾶς ἐκάστης ἰδίᾳ.

ἀρ. 228.

Ἐπὶ Σωπόλιος Ἀρτεμισίωνος, ἔδοξε τῶι κοι-
 νῶι τῶν Λαμπαδιστῶν τῶν ἐν Πάτρῳι καὶ με-
 τερχόντων τοῦ ἀλείμματος [ἐπειδὴ Ἡγήμανδρος
 Μεν]εκράτε τὰ τε πρὸς θεὸς εὐσεβῶς ἔχων δια[τελεῖ,
 5 π]ο[ι]ῶν καὶ τὰ πρὸς τὴς συν[γεν]εῖς καὶ πολίτας εὐγι...
 καὶ κοινῆι καὶ καθ' ἰδίαν ἐκάστωι ἑαυτὸν εὐχρησ-
 τῶν παρεχόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας, ἔτι δὲ καὶ
 γε]γυμνασιαρχικῶς ἐπτάκι καὶ λελαμπαδαρχικῶ[ς,
 καὶ τ]ὸν μακρὸν δρόμον νενικηκῶς, καὶ ταῦτα πεπρα-
 10 γ]ῶς ἀξίως αὐτοῦ τε καὶ ἡμῶν κατασταθεὶς δ[ε]
 καὶ χρυσονόμος τῶν Λαμπαδιστῶν, τὰ τε χρῆμ[α]-
 τὰ] συνφύλασσαι καὶ τῶν ἄλλων πάντων π[ρ]όνο[ι]-
 αν] ποιεῖται νῦν [δὲ καὶ] ἐπήγγελται Ἐρμῆν τε λίθ[ι]-
 νο]ν ἀναθήσειν καὶ δραχμὰς διακοσίας δώσειν,
 15 δ]πως ἐκδανείωνται ἐπήγγελται δ[ε] καὶ ἔ]ως
 ἄ]ν ζῆ, ἐκ τῶν ἰδίων τὰς τε θυσίας ἐπιτελέσαι
 καὶ τὰ? ἑορτ]ασιμαῖα (?) ὑποδέξασθαι Δεδόχθαι, Ἡ-
 γήμαν[δ]-
 ρον] μὲν ἐπηγήσθαι ἐφ' ἣ ἔχει αἰρέσει τοὺς δὲ Λα[μ]-
 παδι]στὰς καὶ ἀλειφομένους στεφανῶσαι μὲν
 20 αὐτὸν χρυσαῖι στεφάνῳ ἀπὸ χρυσῶν Ἀλεξ-
 ανδρεῖω]ν πέντε, καὶ εἰκόνη γραπτῆ, ἄγειν δὲ αὐτοῦ
 καὶ ἐπ]ώνυμον ἡμέραν. Ἡ δὲ ἱερεωσύν[η
 Ἡγημάνδρου. Ἐάν δέ
 ια χο

Τὸ διὰ τὴν Πάτρῳι πολλῆς ἱστορικῆς ἀξίας Ψήφισμα
 τοῦτο ἦν πρότερον ἐντετειχισμένον ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ
 μονιδρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, ἔνθα καὶ ἡ περιώνυμος
 Ἑλληνικὴ Σχολή· ἐγὼ δ' ἐξελὼν αὐτὸ ἐκείθεν ἐτοπαθέ-
 τησα ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων. Εἶναι δὲ ἐπὶ
 στήλης λίθου λευκοῦ, ἀέτωμα ἐχούσης, καὶ κατὰ μέσον
 αὐτῆς στέφανον, ἠκρωτηριασμένης δὲ ὑποκάτωθεν. Καὶ
 περὶ μὲν τοῦ πραγματικοῦ μέρους τοῦ Ψήφισματος, πα-
 ραπέμπω τὸν ἀναγνώστην εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου
 Ῥοσίου σημειωθέντα ἐν τῷ ἀνωτέρῳ δηλωθέντι φυλ-
 λαδίῳ. Τὰ δὲ παρ' ἐμοῦ διαφόρως ἀναγνωσθέντα ἔχουσιν
 ὡς ἑξῆς:

Στίχ. 1.] Ἀντὶ τοῦ παρὰ Ῥοσίου ΑΙΤΘΜΕ.ωνος,
 ἀνέγνω ἐγὼ ὅπως ἀνωτέρῳ ἔχει, καὶ ἀνεπλήρωσα εἰς
 τὸ Ἀρτεμισίωνος ἄπερ ἐάν δὲν ἐκληφθῆ ὡς πατρω-
 νυμικὸν τοῦ ἐπωνύμου ἀρχοντος, εἶναι πάντως τοῦ Μα-
 κεδονικοῦ μηνολογίου ὁ Ἀρτεμίσιος, ὁ καὶ Ἀρτεμει-
 σίων, ὡς εὖρηται ἐν ἐπιγραφῇ Χιακῇ [Κορ. Ἀτακτ. Τόμ.
 Γ', σελ. 265 καὶ 267].

Στίχ. 2] Καί, ἀντὶ Χαί.
 Στίχ. 3] Ἡγή Μανδρος, ὡς καὶ ἐν στίχ. 17 καὶ 23,
 ἀντὶ Ἡγή Σανδρος. Οὕτω δ' ἀπαντᾶται γεγραμμένον
 καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 5 ἐπιγραφῇ καὶ ἦν τὸ ὄνομα σὺνηθές,
 ὡς φαίνεται, παρὰ Πατρίοις.
 Στίχ. 9.] ΜΑΚρὸν, ἀντὶ Μ. . . ρὸν, περὶ οὗ διαπο-
 ρεῖ ὁ σοφὸς ἀνὴρ. πρότερον, τὸν μακρὸν δρόμον, ἢ
 τὸν μικρὸν ἐνίκησεν ὁ Ἡγήμανδρος.
 Στίχ. 17.] Ὑποδέξασθαι, ἀντὶ Ὑποδέξασθαι
 Στίχ. 19—20.] Μὲν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ διηπορημέ-
 νου Μ[ε]ν Ἡγήσανδρον[?].
 Στίχ. 20—21.] Ἐνταῦθα ἐτόλμησα νὰ προτείνω ἀ-
 ναπλήρωσιν τοῦ κεκολωμένου ΑΛΕΞ . . . Ν, εἰς τὸ
 Ἀλεξ[ανδρεῖω]ν, ἀντὶ τοῦ διηπορημένου παρὰ Ῥοσ-
 σίου Ἀλεξ[άνδρω]ν? ἵνα ἢ κτητικὸν τοῦ Ἀλέξανδρος,
 προσυπακουομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ στατήρων, κατὰ
 τὰ: Χρυσοῦς Δαρεικός, Φιλίππειος, κτλ. καὶ νό-
 μισμα Ἀλεξάνδρειον [Πολυδ. Θ', 6]. Ἀλλὰ καὶ
 Ἀλεξ[ανδρινῶ]ν ἐὰν γράφη τις, κατὰ τὸ νόμισμα
 Ἀλεξ[ανδρινὸν] [Λαέρτ. εἰς Ζήν. καὶ Φιλολ.], ὁβολός
 Ἀλεξ[ανδρινός] [Ἀθήν. Η', 1], δὲν σφάλεται ἴσως.

ἄρθ. 229.
 . . . ΟΝΕΠΤΗΠΡΟΣ ΤΟΥ Κ ΟΙΑΚ ΔΙΕΙΝΑΙ
 . . . ΝΕΝΕΓΙΜΕΝΑΙ ΠΑΡΑ ΤΩ ΔΙΔ Γ ΑΡ
 ΧΕΙΝΔ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΕΙΕΡΩΝ ΜΕΤΟΥ ΣΙΑΝ ΑΥΤΩ Ι
 ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΟΙΣ ΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΙ, ΟΙ ΣΜΕΤΕΣ ΤΙΝ ΔΕ Φ.
 ΝΕΡΑ ΔΙΑΜΕΝΗ Η Τ ΕΑΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΥ Τ ΡΩ Ι . ΕΙΣ
 ΚΑΙ Η ΤΟΥ ΔΗ ΜΟΥ ΕΥ . ΡΙΣ ΤΙΑ ΤΟΥ Φ Η Σ Μ Α
 Τ Ο Δ Ε Α Ν Α Γ Ρ Α Ψ Δ Ι Ε Ι Σ Σ Τ Η Δ Η Ν Δ Ι Ο Ι Η Η Κ Α Ι
 Α Ν Α Θ Ε Ι Ν Α Ι Ε Ι Σ Τ Ο Ι Ε Ρ Ο Ν Τ Η Σ Γ Α Ρ Ο Ε Ν Ο Υ Τ Ο Δ Ε
 Ε Ι Σ Τ Α Υ Τ Α Ε Σ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Α Ν Α Δ Ω Μ Α Δ Ο Υ Ν Α Ι
 Τ Ο Υ Σ Χ Ρ Υ Σ Ο Ν Ο Μ Ο Υ Σ Κ Α Ι Ε Γ Γ Ρ Α Ψ Δ Σ Θ Α . Ι Σ Τ Ω Ν
 Κ Ο Ι Ν Ο Ν Δ Ο Γ Ο Ν Τ Ο Ν Δ Ε Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Γ Γ Α Ρ Α Ν Δ Α Β Ο Ν
 Τ Α Δ Ι Α Φ Υ Ν Α Σ Ε Ι Ν Μ Ε Τ Α Τ Ω Ν Α Ν Δ Ω Ν Γ Ρ Α Μ Μ Α
 Τ Ω Ν

ἀρ. 229.

. . .ον ἐπὶ τῆι πρὸς το κ.ο.ια, καὶ εἶναι
 αὐτ]όν? ἐν ἐπιμελείαι παρὰ τῶι δ[ήμωι] δ[πάρ]-
 χειν δὲ αὐτῶι καὶ ἱερῶν μετουσίαν, αὐτῶι
 καὶ ἐκγόνοις, ὧν καὶ λει[π]οῖς μέτεστι. Ἴνα δὲ φ[α]-

- 5 νερά διαμένη ητε 'Αριστονίκου προαί[ρ]εσις και η του δήμου εδ[χα]ριστία, το ψήφισμα τότε αναγράφαι εις στήλην λιθίνην, και αναθεῖναι εις το ἱερὸν τῆς Παρθένου· τὸ δὲ εις ταῦτα ἐσόμενον ἀνάλωμα δοῦναι
- 10 τοὺς χρυσονόμους, και ἐγγράψασθα[ι] ἐίς τὸν κοινὸν λόγον· τὸν δὲ γραμματ[έα] παραλαβόντα διαφυλάσ[σ]ειν μετὰ τῶν ἄλλων γραμμάτων.

Σφύρα τεκτονική ἐδιχοτόμησε τὴν φέρουσαν τὸ ἀξιόλογον τοῦτο Ψήφισμα στήλην λίθου λευκοῦ, ἵνα χρησιμεύσῃ τὸ ἡμίτομον εἰς πρόθεσιν τῶν ἄρτων ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ἁγίου Βασιλείου, τῷ ἐντὸς τῆς γεραρᾶς Μονῆς τοῦ Θεολόγου κειμένῳ, ἐνθα ἀνεκάλυφα αὐτὴν, παχυτάτῳ ἐπιχειρισμένην ἀσθέστῳ. Καὶ τίς μὲν δ' Ἀριστόνικος οὗτος, καὶ ποίας ἀγαθοεργίας ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ ἢ και ἐπραξεν ἤδη, ἵν' οὕτως ἀξιωθῇ τῆς εὐχαριστίας τε και ἐπιμελείας τοῦ δήμου τῶν Πατριῶν, και νὰ γίνηται κοινωνὸς τῶν ἱερῶν τελετῶν, αὐτὸς τε και οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ταῦτα ἴσως δηλώσει ποτὲ ὁ χρόνος, ὅταν ἀνακαλυφθῇ και τὸ πρῶτον τῆς στήλης ἡμίτομον, ὅπερ ἀναμφισβόλως κείταί που τῆς Μονῆς και αὐτὸ ἐντετειχισμένον. Τὸ δ' ἐν στίχ. 8 δηλούμενον ἱερὸν τῆς Παρθένου εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Ὁρέστου κτισθεὶς ναὸς τῆς Σκυθίας εἴτε Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος, οὗ τινος τὸν τόπον κατέχει ἡ ἀπὸ τοῦ 1088 σωτηρίου ἔτους ἀνεγερθεῖσα Μονὴ τοῦ Θεολόγου. Νέα δὲ πάντῃ λέξις: Χρυσονόμος (= Ταμίης), ἀπαντᾶται ἐν στίχ. 10, ὡς και ἐν στίχ. 11 τοῦ προτέρου Ψηφίσματος, ἀξία νὰ θησαυρισθῇ ἐν τοῖς Λεξικοῖς. Τὸν δὲ ληκτικὸν χαρακτῆρα τῆς ἐν στίχ. 13 πέμπτης λέξεως, τετραγώνου. Θῆτα τύπον ἔχοντα, ὑπολαμβάνω λάθος τοῦ λιθοξόου, θελήσαντος ἴσως νὰ θεραπεύσῃ δῆθεν τὴν τοῦ Α παραδρομὴν διὰ δύο ἀντιπροσώπων Ε, ὥστε νὰ ἐκφράσῃ μονογραμματικῶς τὸν φθόγγον τοῦ ΕΑ.

ἀρ. 230.

ΡΤΕΜΙΔΙΤΑΓΜ.
ΝΕΘΗΚΕΖΩ.
ΚΑΘΥΠΝΟΣ.

'Α]ρτέμιδι Πατμ[ία]
ἀ[νέ]θηκε Ζῶ[σα]
καθ' ὕπνο[υ].

Εὑρίσκεται αὕτη ἐν τῷ κατὰ τὴν πολίχνην τοῦ πρωτεύοντος λιμένος τῆς νήσου οἴκῳ τοῦ Γ. Νικολαΐδου, ἐπὶ τετραπλεύρου στήλης λίθου λευκοῦ, σχῆμα ἐχούσης βάρθρου ἀγάλματος. Ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν ἐν νέον τοπικὸν ἐπίθετον τῆς θεᾶς: Ἀρτεμῖς Πατμῖα, κατὰ τὰ: Ἀρτεμῖς Ἐφεσία, Σκυθία, Βραυρωνία, Ἀμαρυν-

θία κτλ. Τοῦ 2^{ου} στίχου τὸ κεκολωμένον ΖΩ.. ἀνεπλήρωσα εἰς τὸ Ζῶσα, κυριωνύμως δηλαδὴ, οὐχὶ ἐξ ἰδίας ἀγόμενος εἰκασίας, ἀλλὰ τὰ πιστὰ ἄδους εἰς τὸν λόγον ἰδιοκτῆτην αὐτῆς, διαθεσθαιώσαντά με, ὅτι τοῦτο εἶχεν αὐτὸς ἀναγνώσῃ πρὶν ἢ ἀκρωτηριασθῇ λεληθότως ὑπὸ βανδαλικῆς χειρός. Κατ' ἐμὲ λοιπὸν, ἡ ἀφήρημένη ἔγνοια τῆς ἐπιγραφῆς ἔχει οὕτως: Ἀρτέμιδι Πατμῖα ἀνέθηκε Ζῶσα [τὸ ἐπὶ τοῦ βάρθρου τούτου ἀγαλμα (ἢ διτιδήποτ' ἄλλο ἦν τὸ ἀνάθημα)], καθ' ὕπνου [ἄφην ἰδοῦσα περὶ τῆς ἀναθέσεως].

ἀρ. 231.

ΠΑΣΘΕΜΙ. ΔΑΝ	Πασθεμι. δᾶν
ΚΑΙΝΟΣΤΙΔΑΝ	Καινοστιδᾶν
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ	'Απόλλωνος
ΚΑΡΝ... Ο	Καρν[είου].ο.

Εὑρίσκεται ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἐπὶ πλακῶς λίθου λευκοῦ. Τῶν μὲν οὖν δύο προτέρων δωριζουσῶν, κατ' ἐμὴν εἰκασίαν, λέξεων τὴν ἐξήγησιν ἀφίνω εἰς εὐστοχοτέρους νόας,

Ὁ ἴμευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῖναί τε.

Ἡ δὲ τετάρτη δυνατὸν ν' ἀναπληρωθῇ εἰς τὸ Καρνείου, οὕτως ἐπικληθέντος τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ μάντεως Κάρνου, ἢ ἀπὸ τῶν δένδρων Κρανειῶν, κατὰ τὰ παρὰ Πausanίᾳ ἱεροούμενα [Λακων. γ', 3]. Ὅθεν και Κάρνεια [Ἡρόδ. Ζ, 206.—Θουκυδ. Ε', 75 και ἐξ.—Πλούταρχ. Συμποσ. Η', 2], ἢ Καρνεῖα [Πίνδ. Πύθ. Ε', σ. 106, και Σχολ. αὐτόθ.], ἢ εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος ἐορτῆ, συστάσα τῆς κς' Ὀλυμπιάδι (676 π. Χ.), κατὰ Σωσίβιον [παρ' Ἀθην. ΙΔ', 37], ἐν δὲ Σπάρτῃ κατ' ἐξοχὴν πανηγυριζομένη, και ἐφ' ἡμέρας διαρκοῦσα ἐννέα, ὡς λέγει Δημήτριος ὁ Σκήψιος [παρ' Ἀθην. Δ', 19].

ἀρ. 232.

ΗΓΗΜΑΝΔΡΟ. Ἡγήμανδρο[ς]
ΜΗΤΡΟΔΩΡ. Μητροδώρ[ου]
ΚΑΙΑΛΥΠΗ. και Ἀλύπη[τον?]
ΘΡΕΨΑΝΤ. θρέψαντ[ες?]

Εἶναι κεχαραγμένη ἐπὶ μικρᾶς πλακῶς ὑποφαίου μαρμάρου, ἐντετειχισμένης ἔξωθεν τοῦ οἴκου τοῦ Ν. Παγκάλου. Ἐσφαλμένως δ' ἀνέγνωσεν ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς κ. Guérin, εἰς μὲν τὸν πρῶτον στίχον, ΗΡῆμανδρος, εἰς δὲ τὸν τρίτον, Ἀλύγγη. Εἰ μὲν οὖν τὸ

τελευταίον τουτο υποκρύπτει ἀνδρὸς ὄνομα, δύνатаι, νομίζω, ν' ἀναπληρωθῆ εἰς τὸ Ἀλύπητας, ὄνομα ἀπαντώμενον καὶ παρὰ Ξενοφῶντι [·Ελλην. Ε'. δ'. 52]· εἰδὲ γυναικεῖον, ὡς ἤθελεν εἰκάσει τις οὐκ ἀπιθάνως, γραπτέον ἴσως υποκοριστικῶς Ἀλύπητων. Περὶ δὲ τῆς τελευταίας λέξεως, ἀμφιγνοῶ ἀν πρέπη νὰ γραφθῆ Ἰθρέφαντες ἢ Ἰθρέφαντα.

ἀρ. 233.

ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥ ΝΕΙΣΥΡΙΟΣ

Ἐπαφρόδειτος Ἐπαφροδείτου Νεισύριος.

Στήλη λευκοῦ λίθου τετράπλευρος, ἐν σχήματι κιονοκράνου ἐξεργασμένη, φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἐπανειλημμένην καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιπροσώπου πλευρᾶς. Ἦν δὲ ἀναμφιβόλως τὸ βᾶθρον, ἐφ' οὗ πάλαι ποτὲ ἴστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ ἐκ Νισύρου τὸ γένος ἔλκοντος Ἐπαφροδείτου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου υποθαστάζει νῦν τὴν ἱερὰν τράπεζαν τοῦ κατὰ τὰ δυσμικὰ περιπόλια ναοῦ, τοῦ καλουμένου τὰ Ἄγια τῶν Ἀγίων. Ο. κ. Guérin ἀνέγνωσε κἀνταῦθα τὴν πρώτην λέξιν ἐσφαλμένως: Ἐπαφροδείτης.

ἀρ. 234.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΕ Ἐπαφρόδιτε.
ΧΡΗΣΤΕ ΧΕΡΕ χρηστὲ χέρε.

Φέρεται ἐπὶ μικρᾶς ἐπιτυμβίου στήλης λίθου λευκοῦ, ἀνορυχθείσης ἐν τῷ παρὰ τὸν λιμένα ἀγρῷ Περνέρα, ἣν ὁ ποτὲ υγειονόμος τῆς νήσου Σ. Σταυράκιος εἶχε μοδεῖν.

ἀρ. 235.

ΧΡΥΣΣΡΩΣ	Χρῦσ[ε]ρωσ
ΜΕΝΕΛΑΟΥ	Μενελάου
ΧΡΗΣΤΕ	χρηστὲ
ΧΕΡΕ	χέρε.

Καὶ αὕτη φέρεται ἐν ἐπιτυμβίῳ στήλῃ ὑποφαίου μαρμάρου, κολῶμα κατὰ μέσον ἐχούση, ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἀνάγλυπτος πρεσβύτης ἀνὴρ, ποδῆρει ἐνειλημένος περιθλήματι, καὶ ἐξ ἀριστερῶν αὐτοῦ κῶν καθήμενος ἐπὶ τῶν ἐπισθίων ποδῶν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνάθλιπτον· ἀνωθεν δὲ, ἐν ἑκατέρᾳ τῆς στήλης γωνίᾳ, στέφανοι τέθεινται ἀνεστραμμένως. Καὶ ἡ μὲν γλυφὴ εἶναι ἔργον βαναυσότηχου· ἡ δ' ὅπ' αὐτὴν ἐπιγραφὴ φαίνεται παλίνξεστος· διότι ὁ λίθος εἶναι λείος· κατὰ τὸ λοιπὸν τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ,

καὶ μόνον κατ' αὐτὸ τὸ μέρος φαίνεται ὑπόκοιλος καὶ δεικνύει τοῦ γλυφάνου τὰς ἀμυχάς. Εὐρίσκειται δὲ ἡ στήλη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἱερομονάχου Νικηφόρου Σκαρπέτη.

ἀρ. 236.

ΘΕΣΤΙΝΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΣΚΟΛΕΝΙΑΣΚΑΙΤΕΙ

..... ο ἐστὶν Αὐρηλίου
..... σκομενίας καὶ τε

Ταύτην ἀνεκάλυφα κατὰ τὴν θέσιν τοῦ Κάμπου, ἐντετειχισμένην ἐπὶ τοῦ παρεκκλησίου τῆς Παναγίας τῆς ἐπικεκλημένης Σχοινηωτίσσης. Φέρεται δὲ ἐν ἐπιμήκει τμήματι λίθου λευκοῦ ἀμφοτέρωθεν ἠκρωτηριασμένου.

ἀρ. 237.

ΑΡΙ. .Ι. ΝΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΗΡΩΣ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ ΤΡΥΦΩΣ ΛΕ
ΟΥΣ ΗΡΩΣ ΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ· ΚΑΤΑΤΑ
ΔΟΠΟΙΑΝ ΔΕ ΜΗΤΡΟΔΩ
ΡΟΥ ΗΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΤΡΥΦΩ
Σ ΑΓΥΝΗ ΔΕ ΑΡΧΑΓΑΘΟΥ
ΤΟΥ ΑΛΟΥΜΕΝΟΥ ΒΙΛΕΩΣ
Η ΟΙΝΗ ΧΡΗΣΤΗ ΧΑΙΡΕ

α. Ἀρι[στ]ί[ω]ν Ἡρακλείδου Ἡρῶς
χρηστὲ χαίρε.

β. Ἡρακλείδης Ἀπολλωνίου
τὸν ἑαυτοῦ πατέρα
Ἀπολλώνιον Πυθ[οκ]λέ-
ους. Ἡρῶς χρηστὲ
χαίρε.

γ. Ἀλεξάνδρα [?] κατὰ [π]α[ι]-
δοποι[ί]αν δὲ Μητροδώ-
ρου, ἡ καλουμένη Τρυφῶ-
σα, γυνὴ δὲ Ἀρχαγάθου,
τοῦ [χ]αλουμένου Βιλέως,
ἡ [ρῶ]ίνη χρηστὴ χαίρε.

Ἀνωρύχθη αὕτη νεωσιὶ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Γ. Πτέρη κατὰ τὴν ὄχθην τοῦ λιμένος τὴν λεγομένην τοῦ ἀγίεθω μᾶ, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι παρεκκλησίου. Φέρεται δὲ ἐν ἐπιτυμβίῳ στήλῃ λίθου λευκοῦ, μειουμένη πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀποληγούσῃ εἰς τρεῖς κωνοειδεῖς ἄκρας.

Τὸ ἀ αὐτῆς μέρος, ἐνθα ἀνεπλήρωσα τὸ κεκολοθωμένον ΑΡΙ.Ι.Ν διὰ τοῦ ἀριΣΤΙΩν, εἶναι κεχαραγμένον ὑπερθεν τῆς ἐγγλύφου ταινίας, τῆς ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τῆς στήλης, ὑφ' ἣν ἐγγέλυται στέφανος, καὶ μετ' αὐτὸν τὰ λοιπὰ τῆς ἐπιγραφῆς. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν ὑπολαμβάνω αὐτὸ μικρῷ μεταγενεστέρως χειρὸς χάραγμα,

ἀρ. 238.

ΕΠΙΜΕ ΑΡΧΟ

ἀ. Ἐπὶ Με [τοῦ, φρούρ]αρχο[ς τῆς νήσου

Ἐπίγονος Ἀντιφάνου, δίκ[αιος ἀνὴρ.

ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΕΠΙΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΑΙΣΧΙΝΟΥ Β'. ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΙΟΣΕΙΡΗΝΙΟΥ ΦΥΣΕΙΔΕ ΕΛΑΙΝΟΥ ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ

Ἐπὶ στεφανηφόρου Ἀντιόχου τοῦ Αἰσχίνου, φρούραρχος τῆς νήσου Διονύσιος Εἰρηνίου, φύσει δὲ Ἐλαίνου, ἀνὴρ δίκαιος.

ἀρ. 240.

Εὐρέθη αὕτη μεταξὺ τῶν ἑρειπίων τῆς ἐν τῇ νησίδι Ληψία παλαιᾷς ἀκροπόλεως, ἐπὶ πλακὸς λίθου λευκοῦ, καὶ δημοσιεύεται ἀπαρλλάκτως καθ' ὃ ἐπέδωκέ μοι ἀπόγραφον ὁ φίλος Ν. Ρουμπίνης. Ἐτόλμησα δὲ ν' ἀναπληρώσω ὀπισθεῖν τὰ κεκολοθωμένα τοῦ ἀ αὐτῆς μέρους, χειραγωγούμενος ἐκ τῆς τοῦ β' πληρότητος.

ἀρ. 239.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ ΧΑΙΡΕΙΝ Τῆ ΝΗΣΩ

Δημόνιος χαίρειν τῇ νήσῳ.

Καὶ αὕτη εἶναι τῆς Ληψίας, ἣν εὗρεν αὐτόθι δῖερόμωναχος Ἰωάσαφ Ξένος ἐπὶ τμήματος λίθου λευκοῦ. Τὸ δ' ὀλοσχερὲς αὐτῆς ἦν, ὡς ἑμαυτὸν παίθω, Ἐπιστολή τῷ ἀναφερομένου Δημόνιου, παλὸν τὸ διαφέρον ἔχουσα διὰ τοὺς Ληψίαις, καὶ διὰ τοῦτο ἀξία στηλογραφίας κριθεῖσα.

Τὰς ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἐκτεθείσας, κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἐμῶν δυνάμεων, παρατηρήσεις μου, ὑποβάλλων εἰς τὴν κρίσιν τῶν κριττόνων μου, ὧν ἔργον εἶναι ἡ ἐμβριθὴς μελέτη καὶ σοφὴ ἔρευνα τῶν προγονικῶν λειψάνων, ἀπεκδέχομαι εὐγνωμόνως τῶν ἡμαρτημένων τὴν διόρθωσιν.

Ἐκ Πάτμου τῇ 8 Μαρτίου 1862.

Ἰ. Σακκελίω.

- βασι]λέως Πτολεμαίου καὶ
- κατεσ]τήσατο? δικαστὰς καὶ ἴδια
- τοῦ]ς? διακρινούοντας περὶ τῶν ἀμφισθητουμένων]ων συμβολαίων· καὶ ἡ πόλις ἡ τῶν
- 5 ἀπέ]στειλεν ἀνδρας καλοὺς κἀγαθοὺς, οἳ καὶ? ἀφικ]όμενοι πρὸς ἡμᾶς, περὶ τε τῶν ἀπο-
- ων ἀμφισθητήσεων καὶ τῶν ἄλλω]ν τῶν παρ]α[γγελθέν]των? αὐτοῖς ὑπὸ τῆς πόλεως
- λεις τοὺς τῶν διαφερομένων ἀνα-
- 10 θέμ]ενοι? πολλαίς ἐς αὐτοὺς διέλυον συμφ- ὄρω]ς?, τοὺς δὲ διέκρινον μετὰ πάσης δικαιοσύνης]. νο; δὲ αὐτοῖς τοῦ χρόνου γενομένου ἐπὶ τῶ]ν? κρίσεων, καὶ βουλομένων τῶν Σ- ὑποστρέφειν?] πρὸς τὰ ἴδια, ὁ δῆμος
- 15 τοὺς μετὰ Βάκχωνος μείναντας καὶ τὰ λα ἐξάγοντας με οαιναξ σο δεκ σθαι βουλόμενοι

(*) περὶ τοιούτων σημείων στίξεως πρὸς Franz elem. epigr.σελ. 374 ἐπ., ἐν οἷς πολλάκις frustra rationem quandam quaesiveris. σήμ. τοῦ ἐκά.

20 λην ἐπιήσαντο
..... ξιω

ἀρ. 240.

..... ΛΕΩ ΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΚΑΙ
..... ΤΗΣ ΑΤΟΔΙΚΑΣΤΑΣ ΚΑΙ ΙΔΙΑ
..... ΞΔΙΑΚΡΙΝΟΥΝΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΜΦΙ
..... ΩΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΗΓΟΛΙΣΗ ΤΩΝ
..... ΣΤΕΙΛΕΝ ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΛΟΥΣ ΚΑΓΑΘΟΥΣ
..... ΟΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ ΗΜΑΣ ΠΕΡΙ ΤΕΤΩΝ ΑΠΟ
..... ΩΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣ ΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩ
..... Α..... ΤΩΝ ΑΥΤΟΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ
..... ΛΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΑΝΑ
..... ΕΝΟΙ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΕΣ ΑΥΤΟΥΣ ΔΙΕΛΥΘΝ ΣΥΜΦ
..... ΤΟΥΣ ΔΕ ΔΙΕΚΡΙΝΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΔΙΚΑΙ
..... ΝΟΣ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΓΙΝΟΜΕΝΟΥ
..... ΝΚΡΙΣ ΕΩΝ ΚΑΙ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΤΩΝ
..... ΠΡΟΣ ΤΑΙΔΙΑ ΟΔΗΜΟΣ
..... ΤΟΥΣ ΜΕΤΑ ΒΑΚΧΙΩΝΟΣ
..... ΜΕΙΝΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΑΛΟ
..... ΕΞ ΑΓΑΓΟΝΤΑΣ ΜΕ
..... ΟΑΙΝΑΞ... ΣΟΔΕΚ
..... ΣΘΑΙΒΟΥΛΟΜΕΝΟΙ
..... ΛΗΝΕΠΟΙΗΣΑΝ ΤΟ
..... ΞΙΩ.....

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀντέγραψα ἐκ τῆς συλλογῆς διαφόρων τῆς ἀρχαιότητος λειψάνων, ἣν ἔχει ὁ ἐν Κῶ ἐλλόγιμος καὶ φιλαρχαῖος φίλος μου Δημήτριος Κ. Πλατανίστης· ἡ δ' αὐτὴν φέρουσα πλάξ λευκοῦ λίθου εἶναι ἠρωτηρίασμένη ἐκ τῶν τριῶν μερῶν. Ἐκ τῶν διαφυγόντων τὴν λώβην γραμμάτων συνάγεται ὅτι ἡ Κῶς εἶχε διαφορὰς μετὰ τινος ἄλλης πόλεως, ὣν τὴν διάλυσιν ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ. Ὁ δ' ἐν τῷ 1^ῳ στίχῳ ἀναφερόμενος βασιλεὺς Πτολεμαῖος, κατ' ἐπιταγὴν ἴσως τοῦ ὁποῖου συνεβιβάσθησαν αἱ διαφερόμεναι πόλεις, πιθανὸν νὰ ᾖναι ὁ Φιλάδελφος; ὅστις, ὡς γνωστὸν, ἐγέννη-

θη ἐν Κῶ ὑπὸ Βερνίκης [Θεόκρ. Εἰδύλ. ιζ'. σ. 56 κ. ἐξ.—Καλλιμ. Ὑμν. εἰς Δῆλ. σ. 165.]. Ἀλλὰ περὶ τούτου, ὡς καὶ περὶ τῆς τολμηθείσης μοι ἀναπληρώσεως ἐνίαν ἐκ τῶν πολλῶν χασμάτων, κρινέτωσαν οἱ ἐπιστήμονες.

Ἰ. Σακκελίω.

β' ἀττικά.

Ψήφισμα περὶ Λυκούργου.

Ἐν ἔτει 1859 εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν ταῖς παρὰ τὴν Πυργιώτισσαν ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν ἐταιρίας τεμάχιον στήλης λίθου Πεντελησίου, περιέχον τὴν ἀρχὴν ψηφίσματος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο Λυκούργος ὁ ῥήτωρ· καὶ ἐγὼ ἐκδίδων τὸν λίθον ἐκεῖνον ἐν ἔτει 1860 (ἐν τῷ πρώτῳ καὶ μόνῳ φυλλαδίῳ Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνεκδότων, δαπάνῃ τῆς ἀρχαιολ. ἐταιρίας, ὑπ' ἀρ. 1.) ἀνεγνώρισα ἑτιῆτο ἐπ' αὐτοῦ τὸ κείμενον τοῦ ψηφίσματος τοῦ Στρατοκλέους, τὸ παρὰ Ψευδοπλουτάρχῳ ἐν τοῖς βίοις τῶν δέκα ῥητόρων διασωθέν. Ἀλλ' ὁ λίθος ἐκεῖνος ἦτο πολὺ βεβλαμμένος, καὶ μάλιστα τεσσάρων στίχων τῶν πρώτων ἀνεγνώσθησαν τὰ πρὸς τὰ δεξιὰ τῶν ὀρώντων γράμματα, καὶ τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ψευδοπλουτάρχου ἀνεπληρώθησαν τὰ πρὸς τ' ἀριστερὰ, ἀφοῦ παρεδέχθη, ὡς ἔπρεπεν, ὅτι ἀνά 42 γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος. Ἐνόησα ὁμῶς τότε ὅχι μὲ εὐχαρίστησίν μου, ὅτι τὸ παρὰ Ψευδοπλουτάρχῳ κείμενον μετὰ τὸν 4^{ον} στίχον διέφερεν ἐν τισὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ λίθου. Καὶ οὕτως ἔμεινεν τὸ ἔργον τῆς ἀναπληρώσεως ἀσυντέλεστον τὸ γ' ἐπ' ἐμοί, οὐδὲ εἶδα ἔκτοτε γνώμην τινὰ ἠκρίσιν ἄλλου ἐν περιοδικαῖς συγγραμμάσιν. Ἐμελλε δὲ τῆς αὐτῆς στήλης ἐν ἄλλῳ τεμάχιον πολὺ κάλλιον διατετηρημένον καὶ μακρότερον νὰ περιέλθῃ περὶ τὰ μέσσα τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου εἰς τὸ μουσεῖον τῆς ἐταιρίας, ἐξ ἀγορᾶς, καὶ τοῦτο μάλιστα σήμερον εὐκολυνθεὶς νὰ ἐκδώσω ὁμοιότηπως (ἀρ. 241.) παρατηρῶ τάδε· εἶναι καὶ αὐτὸ λίθου Πεντελησίου καὶ κατὰ πάντα ὁμοιον εἰς τὴν γραφὴν μ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, καὶ κατὰ τὸ πάχος συμφωνοῦν ἐντελῶς· ἔχει δὲ ὕψος μὲν 0,30, πλάτος δὲ 0,25. Τὸ δὲ ποῦ εὐρέθη, τοῦτο ἐμοὶ ἀνεξέυρετον γίνεται· ἐρρέθη μοι ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ, ὅτι παρὰ τὸ ἐκκλησιδίου τὸ νοτιοανατολικῶς τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου· ἀλλ' ἔχω ἀμφιβολίαν περὶ τούτου· ὑποθέτω δὲ μᾶλλον, ὅτι ἐν ταῖς περὶ τὴν Πυργιώτισσαν ἰδιωτικῶν οἰκῶν ἀυλαῖς θὰ ἀνεσκάφη, πλησίον δηλ. τῆς θέσεως ἐνθα καὶ τὸ πρῶτον τεμάχιον πρὸ τριῶν εὐρέθη ἐτῶν ἔξω ἂν τις εἴπη, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὴ πάνμοια ψηφίσματα ἔστησαν, τὸ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ, τὸ δὲ πλησίον τοῦ θεάτρου

ἔπερ δ τιμώμενος ἐξεργάσατο. Ὅπως δὴ ποτε, τὸ τεμάχιον τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ σπουδαῖον, καὶ περίεργος τῷ ὄντι ἡ συγχυρία τοῦ νὰ εἰρηθῆ ὁ λίθος ὁ μαρτυρῶν περὶ τοῦ ἐξεργασμένου τοῦ Διονυσιακὸν θέατρον σωστὰ τῶρα εἶτε ἀνασκάπτεται τὸ θέατρον τοῦτο. — Ἡ γραφή εἶναι στοιχηρῶν, ὡς καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τεμαχίῳ, καὶ ἐκ τῆς βεβαίας συμπληρώσεως τοῦ 6^{ου} μάλιστα καὶ τοῦ 7^{ου} στίχου καταφαίνεται, ὅτι ἕκαστος στίχος καὶ ἐν τούτῳ τῷ τεμαχίῳ εἶχεν ἀνά 42 γράμματα. Ἡ σειρά τῶν πράξεων δι' αὐτὰς τιμᾶται ὁ ρήτωρ εἶναι ἡ αὐτὴ ἐν τῷ λίθῳ καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ψευδοπλουτάρχου, ὡς καὶ ἡ φρασεολογία πολὺ ὁμοία. Ὁμῶς ὑπάρχουσι καὶ διαφοραὶ τινές, δι' αὐτὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσω πάντα τὰ πρὸς τὸ ἀριστερὸν τῷ ὄρῳ μέρει ἔλλειποντα τοῦ ψηφίσματος. Εἰκάζω δὲ, ὅτι ὁ παλαιὸς ἀντιγραφὸς τοῦ λίθου ἐξ οὗ τὸ ψευδοπλουτάρχειον ἐλήφθη καίμενον, ἀντέγραψε τὴν ἐπίσημον στήλην ἀπροσέκτως, ἢ μᾶλλον, ἀναγινώσκοντος τινὸς ἄλλου, αὐτὸς τὸ νόημα μόνον ἔλαβε καὶ δισκέουσα ἄλλως τὴν φρασεολογίαν. Τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου λ. χ. πῶς νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ἐν ἐπισήμῳ ἐγγράφῳ ὑποτεταγμένης πόλεως ἦσαν τὸσον τραχέως ἐκπεφρασμένα, ὅσον τὰ βλέπομεν παρὰ Ψευδοπλουτάρχῳ; Τοῦλάχιστον τὰ διασωθέντα ἐκ τούτων μέρη ἐν τῷ ἡμετέρῳ λίθῳ πολὺ μαλακώτερον δεικνύουσι κατεσκευασμένον τὸν λόγον.

Τὰ ἐκ τοῦ λίθου.

ἐπὶ Ἀναξικράτους ἀρχοντῆς ἔδοξεν τῷ δήμῳ· Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διομεεὺς εἶπεν· ἐπει(δὴ) Λυκοῦργος Λυκόφρονος Βουτάδης παραλαβὼν παρὰ τῶν ἑαυτοῦ προγόνων οἰκίαν ἐκ παλαιοῦ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν κτλ.)

... εἰς ... ἀφικν.

... κ(εκο)σμημένην τὴν

... κρείττονα) τῆς ὑπαρχούσης αὐτε-

5 παγγελτ ἐξαικωδομήσεν, τὴν δὲ σκευοθήκην καὶ τὸ θέατρον τὸ Διονυσιακὸν ἐξεργάσατο, τὸ τε στάδιον τὸ Παναθηναϊκὸν καὶ τὸ γυμνάσιον τὸ κατὰ Λύκειον . κατεσκεύασεν, καὶ ἄλλαις δὲ πολλαῖς κατασκευαῖς ἐκόσμησεν) ἔλην τὴν πόλιν, καὶ φόβων κ-

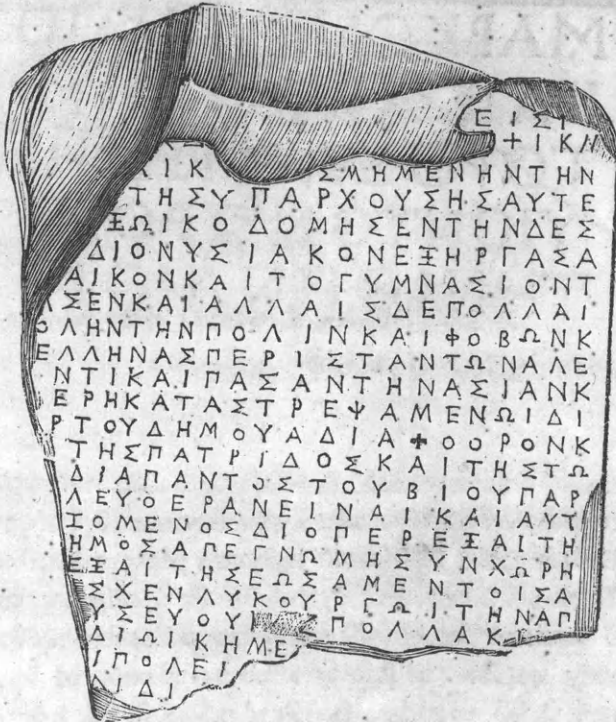
10 αἰ κινδύνων μεγάλων τοῖς) Ἕλληνας περιστάντων, Ἀλεξάνδρῳι)ντι καὶ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν κ- . . μέρη καταστρεψαμένῳ δι-ετέλεσεν ὑπὲρ τοῦ δήμου ἀδιάφθορον κ- . . τῆς πατρίδος καὶ τῆς τῶ-

15 ν Ἕλλήνων ἀπάντων σωτηρίας) διὰ παντὸς τοῦ βίου παρε ἐλευθέραν εἶναι καὶ αὐτόνομον πάσῃ δυνάμει ἀγωνιζόμενος δι' ὅπερ ἐξαιτηθέντ' αὐτὸν παρὰ βασιλέως ὁ δῆμος ἀπέγνω μὴ συγχωρῆσαι) ἐξαιτήσεως α μὲν τοῖς α-

20 ἐσχεν Λυκοῦργῳι τὴν ἀπ- . . καὶ διδοῦς εὐθύν(α)ς πολλαί(α)ς . . δικημέ(ων) ἐν ἐλευθέ- ραι καὶ δημοκρατουμένῃ . τη) πόλει

Ἰδοὺ τῶρα τὸ καίμενον τὸ ἐκ τοῦ λίθου καὶ ἀντικρὺ τὸ ἐκ τοῦ Ψευδοπλουτάρχου ἀνήκον μέρος, πρὸς ἀντιπαροβολήν· προσθήτω δὲ καὶ τοὺς πρώτους τέσσαρας στίχους τοὺς ἐν ἔτει 1860 ἐκδοθέντας.

ἀρ. 241.

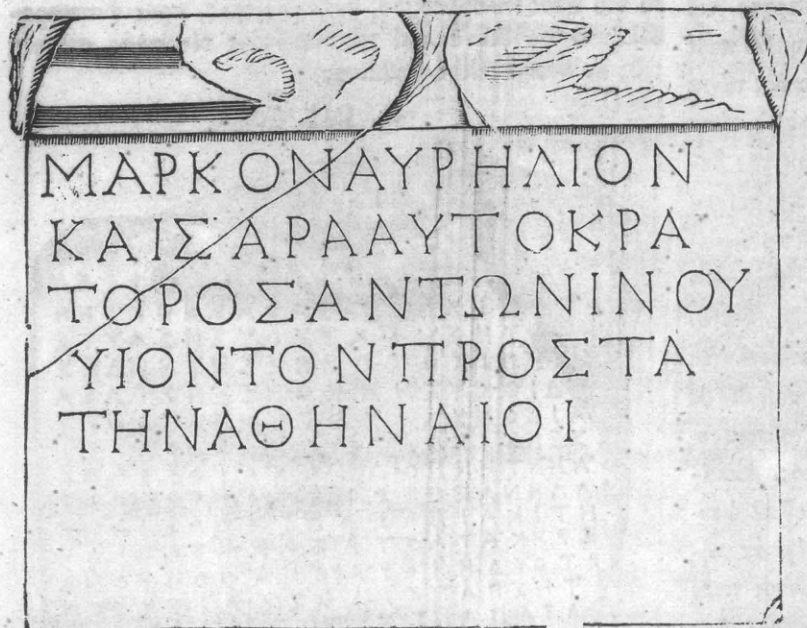
Τὰ ἐκ τοῦ Ψευδοπλουτάρχου.

... ἐπὶ Ἀναξικράτους ἀρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδος ἔκτης πρωτανείας Στρατοκλῆς Εὐθυδήμου Διομεεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Λυκοῦργος Λυκόφρονος Βουτάδης παραλαβὼν παρὰ τῶν ἑαυτοῦ προγόνων οἰκίαν ἐκ παλαιοῦ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν καὶ οἱ πρόγονοι οἱ Λυκοῦργου Διομήδης τε καὶ Λυκοῦργος καὶ ζῶντες ἐτιμῶντο κτλ.

τετρακοσίας δὲ τριῆρεις πλωτῖμους κατεσκεύασε, τὰς μὲν ἐπισκεύασας, τὰς δὲ ἐξ ἀρχῆς ναυπηγησάμενος· πρὸς δὲ τούτοις ἡμίτερτα παραλαβὼν τοὺς τε νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην καὶ τὸ θέατρον τὸ Διονυσιακὸν ἐξεργάσατο [καὶ ἐπετέλεσε], τὸ τε στάδιον τὸ Παναθηναϊκὸν καὶ τὸ γυμνάσιον τὸ κατὰ Λύκειον κατεσκεύασε, καὶ ἄλλαις πολλαῖς κατασκευαῖς ἐκόσμησε τὴν πόλιν· Ἀλεξάνδρου τε τοῦ βασιλέως ἅπασαν μὲν τὴν Ἀσίαν κατεστραμμένου, κοινῇ δὲ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐπιτάττειν ἀξιοῦντος, ἐξαιτήσαντος Λυκοῦργου ὡς ἐναντία πράττοντα αὐτῷ, οὐκ ἐξέδωκεν ὁ δῆμος παρ' Ἀλεξάνδρου φόβον· καὶ διδοῦς εὐθύναις πολλαῖς τῶν πεπολιτευμένων ἐν ἐλευθέρῳ καὶ δημοκρατουμένῳ τῇ πόλει διετέλεσεν ἀνεξέλεγκτος καὶ ἀδωροδόκητος τὸν ἅπαντα χρόνον κτλ... Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Ἰανουαρίου 1863.

Στέφανος Α. Κουμανούδης.

ἀρ. 242.

ἀρ. 242.

Μάρκον Αὐρήλιον
Καίσαρα αὐτοκρά-
τορος Ἀντωνίνου
υἱὸν τὸν προστά-
την Ἀθηναῖοι.

εὐρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου τῇ 26 Ἀπριλίου 1862 κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ κοίλου ἔνθα καὶ νῦν κεῖται πρὸς ἀριστερὰν τῆς ἐκκλίμακος ἐπὶ τοῦ δεκάτου ἐδωλίου τῆς τετάρτης κερκίδος ἀπὸ τῆς δυναμικῆς παρόδου. τὸ βᾶθρον λίθου πεντελικοῦ, τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,65 τὸ πλάτος 0,72 τὸ πάχος 0,66. ἡ ἀπεικόνισις διὰ χειρὸς I. Παπαδάκη, ὡς καὶ τῶν ἐπομένων δύο. τὸ ἄνω βᾶθρον ἔνε τεθλασμένον εἰς δύο κομμάτια.

ἀρ. 243.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ Διογένους
ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ εὐεργέτου

ἀρ. 244

ΙΛ ΙΛ Μ Χ Σ ἱερέω]ς
ΑΤ ΤΑΛΟΥ Ἀττάλου
ΕΠ Ω ΝΥΜΟΥ Ἐπωνόμου

Ἐπὶ θρόνου διπλοῦ, ὁμοίου τῶ ἐν σελ. 103 ἀπεικονισθέντι, οὗ λείπει ἐκσυντριβεῖσα δλη ἡ ἀνάκλισις. εὐρέθη δὲ αὐτόθι ἐντεθειμένος ὀπισθεν τῆς μεγάλης ἀνεπιγράφου βάσεως κατὰ τὴν μέσην τοῦ θεάτρου κερκίδα ἐν τῶ τετάρτῳ ἐδωλίῳ παρὰ τὴν δεξιὰν τῶ καθημένῳ κλίμακα, ἀποθραυσθέντος τοῦ ἐδωλίου ὅπως χωρέσῃ ὁ θρόνος· μεταξύ δὲ τοῦ θρόνου καὶ τῆς τετραγωνικῆς βάσεως δὲν ἔμεινε τόπος διαβάσεως. τὸ μῆκος αὐτοῦ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἔδρας ἄνωθεν 1,23, τὸ πάχος κάτω ἀπὸ ἄκρου τοῦ ποδὸς τοῦ θρόνου 0,60, τὸ ὕψος 0,40· ὁ λίθος πεντελικός. πλησίον δὲ τούτου κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἐδωλίου ἦσαν ἐντεθειμένοι καὶ ἄλλοι συνεχεῖς θρόνοι κακότεχοι

λίθου πεντελικοῦ, ὧν δὲν διεσώθη ἡ ἀνάκλισις, καὶ δὲν φέρουσι τὰς συνήθεις εἰς τοὺς καλοὺς θρόνους διαιρέσεις δι' ἕκαστον ἄνθρωπον· τὸ μῆκος τῶν τοιούτων, ἐκ δύο κομματίων μαρμάρου συντεθειμένων θρόνων ἢ μᾶλλον ἑδρῶν μετὰ ἀνακλίσεως εἰς τὸ ὀπισθεν μόνον μέρος, 1,80, τὸ ὕψος 0,31 τὸ πάχος 0,44. ἐπιγραφὴν δὲ δὲν ἔφερον οὐδέποτε, ἀπεθραύσθη δὲ καὶ διὰ τὴν ἔνθεσιν αὐτῶν τὸ ἀρχαῖον ἐδῶλιον.

γ'. Εὐβοίας (ὄρα πίν. ΑΗ' καὶ ΑΘ'. ἀρ. 1—98.)

- ἀρ. 245 (1) Α]ισχίνες
» 246 (2) Αἰσχυλίον
» 247 (3) Ἀ]μόνιχος
» 248 (4) Ἀνα. . φισ
» 249 (5) Ἀντισθέ[νες
» 250 (6) Ἀρκεσίον
» 251 (7) Ἀσ[τυ]χαρίδες
» 252 (8) Αἰτ[το]λένης
» 253 (9) Διονίδες
» 254 (10) Ἐπιγέ[νης
» 255 (11) Ἐπίζελος
» 256 (12) Εὐτροπ[ος
» 257 (13) Ἰθουκλέ[ς
» 258 (14) Καλλιμαχο[ς
» 259 (15) Κέφαλος
» 260 (16) Κινάδες
» 261 (17) Κοκόδο[ς
» 262 (18) Κτέσιμος

άρ.	263	(19)	Κτεσόν	άρ.	289	(45)	Ξενοχάρες Νικ[ομέδης ?
»	264	(20)	Κτεσόν	»	290	(46)	Ἀριστοκλέδ[ες ? εα ?
»	265	(21)	Λόφαξ	»	291	(47)	Δεμόκρ[τος Μίργον
»	266	(22)	Λυσικράτες	»	292	(48)	Χαρέσιος Κυδάδες Ἐ
»	167	(23)	Μέτικος	»	293	(49)	Κτεσόν
»	268	(24)	Ξένιος	»	294	(50)	Ἐπίκορο[ς Σίμων
»	269	(25)	Πόπις	»	295	(51)	Εδλάβες Λυσ[ίμ]αχος
»	270	(26)	Πύρ[ρος ?	»	296	(52)	Δίον Ἄκ ιος
»	271	(27)	Σ]άβυς	»	297	(53)	Ενόπι[ος] ?
»	272	(28)	Σιθύτιος	»	298	(54)	Σιμόλος : θεο . ο . . . ιλ . μ ?
»	273	(29)	Σιμόλος.	»	299	(55)	Κέφα[λος Ἄρχέον
»	274	(30)	? . . ατίος	»	300	(56)	Ειθύμαχ[ο]ς : Ε Τύρρις
»	275	(31)	*Αρχεγος Π . . ρρ . ο ς	»	301	(57)	Κριτίες Δε
»	276	(32)	Φάνυλος Μαρ	»	302	(58)	Τρόβον Ν Κοπρ ς
»	277	(33)	Διονίδει[ς Εδ . . ?	»	303	(59)	Κιτιτίες Πο
»	278	(34)	Χαρσπίνος Ἰοκλίδες	»	304	(60)	Λεεκρά[τες Με
»	279	(35)	? . . τοκλίδες ? . . τιδος	»	305	(61)	θαλ ος
»	280	(36)	Παραμ . . ? Ξα.θ . . . ?	»	306	(62)	Ἐπίζελος Ικι
»	281	(37)	*Αρχυλός Μάρ	»	307	(63)	Λυκιάδες Επ ?
»	282	(38)	Ξέναινος Κρυ ?	»	308	(64)	Ἐλπον Πε ?
»	283	(39)	? Ἐ]πίτιμος ? τεμ	»	309	(65)	Μ]ελανθιάδες Φειδίας
»	284	(40)	Κρίθον Μα				
»	285	(41)	Φύλακος ? . . ε ?				
»	286	(42)	Εὐθσεύς Λεόθριμος				
»	287	(43)	Σάτυρ Δεμυ . . ς				
»	288	(44)	Εργοτέλε ς				

ἀρ.	310	(66)	Ἄντιλος Φαι
»	311	(67)	Ἄκαστ[ο]ρίδες
»	312	(68)	Μεΐδων Μετ
ἀρ.	313	(69)	Λεοσθένης
»	314	(70)	Λέπτον Μενε
»	315	(71)	Μίργον Δεμοκλέ[ε]ς
»	316	(72)	? Ν Νυκταγ?
»	317	(73) ιτον Μαντε . . ?
»	318	(74)	Ἀπολλόδορος Νι ?
»	319	(75)	Ἐκφανίτες Κρ.
»	320	(76)	Καλισθένης Καλλισθένης
»	321	(77)	Πρότες Ἴον
»	322	(78)	Ἐτοκλέ[ε]ς Ἀρκεσίλεος
»	323	(79)	Ἀριστ[όδε]μος : Κο Ἀντίμαχο[ς]
»	324	(80)	Ξένος Φιλόν
»	325	(81)	Αἰσχυλίον Εὐπόλις
»	326	(82)	Δεμο[σθ]ένης Κτεσ.
»	327	(83)	Βαύκον τος: Ὀνιδεσ(=Ὀνίδεστος)
»	328	(84)	Παραμένον Χα Κύκνος
»	229	(85)	Ἀριστόμαχος ΜΙΞ
»	330	(86)	Παραμέ[νον Κ σκαν
»	331	(87)	Δεμόκριτος Λεοκρατίδες

ἀρ.	332	(88)	Θάρον ν
»	333	(89)	Ἀσπιστόκριτος ΣΣΞΞΓΚΞΙΛΛΑΩ α . . .
»	334	(90)	Τιμαρχίδες Κλ
»	335	(91)	Θανόπολις Ἴθ ? ?
»	336	(92)	ς Δεμοκλίδ[ε]ς Ἄρ ?
»	337	(93)	Κραβάσον Ξενο . . ?
»	338	(94)	Σέμον Χαροψ
»	339	(95)	Ελάδες Σοκράτες
»	340	(96)	Χάροψ + Φίλος ? Α[ίσ]χ . . . ?
»	341	(97)	Ῥαῖδος Λ ?
»	342	(98)	Αἶνεθος Κν]α . . . κυ ?

ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω ἐπιγραφαὶ ἀπὸ ἀρ. 245—342 εἰσὶν ἐγγεγραμμέναι ἐπὶ μολυβδίνων ἐλασμάτων, ὧν τὸ φυσικὸν σχῆμα καὶ μέγεθος βλέπεις ἐν πίνακι ΛΗ' καὶ ΛΘ', τὸ δὲ πᾶχος διαφέρει ἀπὸ 2/3 ἕως δύο χιλιοστὰ τοῦ γαλλ. μέτρου. εὐρέθησαν δὲ, ὡς λέγεται, ἐν Εὐβοίᾳ καὶ δὴ ἐν Στόροις τῆς Εὐβοίας περὶ τετραγωνικὸν τι μνημεῖον ἐν τὸς κάλπης πηλίνης, συντετριμμένης εὐρεθείσης, πρὸ ὀλίγων ἔτων. εὐρέθησαν δὲ εἰς πλῆθος πολλὰ, ἐξ ὧν μέρος μικρὸν (145 τεμάχια) κατήντησαν καὶ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας τὸ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. ἐκ τούτων δὲ τῶν ἐν τῷ μουσεῖῳ εἰσὶ καὶ τὰ παρόντα 98. πολλὰ τούτων φέρουσι μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας ἀνὰ ἓν ὄνομα καὶ τοιαῦτά εἰσι πάντα τὰ ἐν τῷ ἐξυλογραφημένῳ πίνακι ἐκδοθέντα ἀπὸ ἀρ. 1—30. ἄλλα δὲ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἐπιφανειῶν καὶ δὴ τὰ μὲν στρέφονται κατὰ τὸ ὄψος, οἷον τὰ ἐν πίν. ΛΘ', 31, 32, 33, κτλ., τὰ δὲ κατὰ μῆκος. οἷον ἀρ. 71, 72 κτλ. 80—95· ἐδηλώθη δὲ καὶ τούτων καὶ ἐκείνων ἡ φορὰ δι' ἐνωτικῶν μεταξὺ στιγμῶν. τινὰ πλὴν τοῦ κυρίου ὀνόματος φέρου-

σι και την αρχήν άλλη, οἷον τὸ α' ἐν ἀρ. 54, 79, 56, 48. τὸ δ' ἀρ. 55 μόνον τῶν άλλων φέρει και ὀπήν πρὸς τὸ δεξιὸν ἄκρον. περίεργον ἴνε τὸ β' ἐν ἀρ. 83, ὅπου ὁ γράφας, ἀρχίσας περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐλάσματος τὸ ὄνομα, ἐστράφη ἔπειτα εἰς τὴν ἀρχὴν πρὸς ἀποτελείωσιν, γράφας τὴν κατάληξιν ΤΟΣ μεγαλητέροις γράμμασι και διαστείλας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ τῆς λέξεως διὰ δύο ἐπαλλήλων στιγμῶν, ὅπως ἐνίοτε ἐποίει και ὅτε ἔγραψε τὴν ἀρχὴν δευτέρου ὀνόματος, οἷον ἀρ. 54. ἐν τῷ α' τοῦ ἀρ. 47 ἐλησμόνησε τὸ ἴωτα πρὸ τοῦ ΤΟΣ. ἐν ἀρ. 44 τὸ τελικὸν Σ τοῦ ὀνομάτος ἔγραψεν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἐλάσματος. πρὸλ. ἀρ. 74 α', ὅπου βουστραφηδὸν ἐγύρισαν. ἐν ἀρ. 58 β' τὰ μεταξὺ τοῦ Ρ και Σ γράμματα ἀδύνατον νὰ διακριθῶσι διὰ βλάβην τοῦ μολύβδου. ἐν τέλει δὲ πρὸς τὸ ἄκρον ὑποφαίνονται ἐκ παλαιότερας γραφῆς ἔχνη Α ἢ Υ ἢ ἄλλου γωνιώδους γράμματος, οὐχὶ Ι ἀπλῶς, ὥστε ἀδύνατον νομίζω νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τοῦ

Α Β Γ Δ Ε Ζ Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ
Α Β Γ Δ Ε Ζ Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ

Τὸ Η δὲν εὐρέθη οὔτε ὡς γράμμα, οὔτε ὡς δασὺ πνεῦμα, ὡσαύτως και τὸ Ω λείπει ἀντ' αὐτῶν δὲ χρησιμεύει τὸ Ε και Ο. ὡσαύτως δὲ λείπει και τὸ Ψ, ἀνθ' οὗ εὐρηται ΠΣ (ἀρ. 94 β'). τὸ δίγαμμα δὲν εὐρέθη, και ὀρθὴ φαίνεται και ὡς ἐκ τούτων τῶν ἐπιγραφῶν ἢ ἐπικρατοῦσα γνώμη ὅτι πάλαι ἐξέλειπεν ἐκ τῆς ἰωνικῆς γλώσσης. Περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ἐλασμάτων τούτων και τῶν ἐν αὐτοῖς ἐπιγραφῶν οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ τῷ θεωμένῳ περὶ δὲ τῆς ἀρχαιότητος αὐτῶν ἐκ μὲν τῆς χρήσεως τοῦ Ζ και Χ ἴσως τις δύναται νὰ δισχυρισθῇ ὅτι μετὰ τὰ 404 ἐγράφησαν. ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ γράμματα ταῦτα και πρότερον ἦσαν γνωστὰ, μᾶλλον πείθομαι ὅτι πολλῶ ἀρχαιότερά εἰσι τῆς κατ' Εὐκλείδην γραμματικῆς τὰ παρόντα μνημεῖα. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα οὐ τοῦ παρόντος τόπου και χρόνου. ἀρκετὰν δ' ἡμῶν ἐστίν ὅτι καταρθώσαμεν νὰ ἐκδώσωμεν πιστὰ ἀπεικάσματα, ἀνθη λαμπρὰ τῆς φιλοπονίας τοῦ φίλου Ἰωάννου Παπαδάκη οἱ δὲ σοφοὶ ἀρχαιολόγοι ἄς βυθισθῶσιν εἰς αὐτὰ ὡς κανθαρίδες και μέλισσαι πρὸς κατασκευὴν μέλιτος και κηρίου. ἰδίως ἐλπίζομεν νὰ ἐνσφηνωθῇ εἰς αὐτὰ πρεπόντως ὁ σοφὸς Γερμανὸς Σφήν, ὀνοματολόγων ὄχ' ἄριστος.

Ἰωάν. Σ. Φουσόπουλος.

Β' ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

1. ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ θεάτρῳ.

Αἱ ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ ἀνασκαφαὶ ἐπὶ τρεῖς μῆ-

λοῦ ἢ ἀνάγνωσις Τρύβον Νικόστρατος. περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἐλασμάτων τούτων ἴσως ἠδυνάμεθα νὰ εἰκάσωμέν τι βέβαιον, ἀν εἶχαμεν πάντα τὰ εὐρεθέντα. νῦν δὲ τόσον μόνον βλέπομεν, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐλάσματα ἐλαμβάνοντο πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἀποθλιβόμενων τῶν προτέρων γραμμάτων και ἐγγραφόμενων άλλων, ὡς ἐκ τῶν ἀρ. 31, 33, 41, 42, 44 και άλλων πολλῶν δῆλον γίνεται. πολλάκις δ' ὑποφαίνεται και τριπλῆ γραφῆ, οἷον ἐν ἀρ. 67, 78, 89 και τετραπλῆ δ' ἴσως ἐν ἀρ. 91. πρὸλ. περὶ τούτων και Ἀθηναῖς ἀρ. 2909 (1860, Σεπτ. 10), ὅπου ὁ φίλος Σ. Α. Κ. ἐξέδωκε μικροῖς γράμμασι πολλὰ τούτων, σημειώσας και τινα τῶν ἰδιαζάντων γραμμάτων, ἐν οἷς ὅμως ἐνήλλασε τὸ Θ και Φ. ἡμεῖς χάριν τῶν ἀπλουστέρων σπουδαστῶν παρέχομεν ἐνταῦθα ἑλλην τὴν γραμματικὴν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

νας διακοπεῖσαι ἐπανελήφθησαν περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἀπριλίου και ἐξέφεραν εἰς φῶς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κοίλου τοῦ θεάτρου ἀπὸ τῆς μέσης ἢ ἐβδόμης κερκίδος μέχρι τῆς δυσμικῆς ἢ δεξιᾶς παρόδου, ὥστε ἔχομεν ἤδη ὅλον τὸ διασπῶν μέρος τοῦ κοίλου φανερόν. διεσώθη δὲ τὸ μέρος τοῦτο καλῶς πλὴν τῆς τελευταίας κερκίδος, ἢ τῆς πρώτης παρὰ τὴν δυσμικὴν εἴτε δεξιὰν πάροδον, ἥτις κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος εὐρέθη κατεστραμμένη. νῦν δὲ ἡ ἀνασκαφὴ χωρεῖ κατ' αὐτὴν τὴν δεξιὰν πάροδον. αἱ ἐν τῷ ἀνασκαφέντι λοιπῷ τούτῳ μέρει τοῦ κοίλου ἀνευρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ ἐξεδόθησαν ἀνωτέρω ἐν ἀρ. 342, 343, 344, ὧν ἡ ὑπ' ἀρ. 343 ἐπὶ τοῦ μονοκομμάτου θρόνου κεῖται παρὰ τὴν κλίμακα πρὸς ἀριστερὰν τῷ θεωμένῳ. ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ θεάτρου ἐφάνθησαν πολλαὶ ἐπιγραφαὶ ἐγκεχαραγμέναι μεγάλαις γράμμασιν, οἷον ΜΟΙΡΩΝ (ἐν μέσῳ τοῦ Η' ἐδωλίου τῆς δ' κερκίδος ἀπὸ δυσμῶν), ΔΗΜΗΠΡΟΣ και ἄλλαι, περὶ τῆς σημασίας τῶν ὀπίων τότε μόνον δύναται τις νὰ εἰκοτολογήσῃ, ὅταν οὖν θεῶν συνεκδοθῶσι ποτε ἅπασαι, ἀφοῦ παραμερισθῶσιν αἱ ἐπιπροσθῶσαι πέτραι και καθαρισθῶσι τὰ ἐδῶλια καλῶς.

2 σχέδιον τοῦ θεάτρου.

παρέχομεν ἐν τῷ παρόντι ΙΑ' τεύχει ἐν πίνακι Μ' τὸ ἐν τεύχει Θ' σελ 248 ἀρχ. προαγγελθὲν σχέδιον τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ θεάτρου, δῶρον τῆς φιλοπονίας τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ Γερμανοῦ ἀρχιτέκτονος κυρίου Ἐρνέστου Ζιλλέρου, πρὸς ὃν ἐκφράζω ἐνταῦθα δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην μου και διὰ τὸ ἔργον τοῦτο και δι' ἄλλα ὅμοια, τὰ ὁποῖα θὰ φανῶσιν ἐν καιρῷ εὐθέτῳ διότι αἰεὶ παρέχει μοι ἑαυτὸν πρόθυμον εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρχαιολογίας πά-

νους, ὡσπερ καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ γνωστὸς Παπαδάκης, δωρεὰν ἐργαζόμενοι χάριν τῆς ἐπιστήμης. τὸ εἰρημένον δὲ σχέδιον ἔπρεπε κυρίως νὰ συνδημοσιευθῆ μετὰ τῶν συνεχόμενων αὐτῶ δύο κατὰ τὸ μὲν εἶς Α—Β καὶ Γ—Δ. ὅμως χάριν τῶν ἀνυπομόνως περιμενόντων τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ θεάτρου ἐδημοσίευσεν αὐτὸ σήμερον, τὴν δ' ἐξήγησιν τῶν ἐν αὐτῷ συμβόλων, ἄλλως οὐδυσκόλων τοῖς προσεκτικαῖς ἀναγνώσταις τῆς παρούσης ἐφημερίδος, ἀναβάλλω εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος, ὅτε θὰ ἐκδοθῶσι καὶ οἱ λοιποὶ πίνακες· ἐλπίζω δὲ, καθ' ἃ μοι εἶπεν ὁ κύριος ἐργοστασιάρχης τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου, νὰ μοὶ βραδύνη πολὺ ἢ ἐκδοσὶς αὐτῶν. ἐν τῷ Μ' πίνακι μόνον τὸ μεταξὺ τῶν δυτικῶν ἐδωλίων ἀνω τῶν κλιμάκων 59—66 σημειωμένον ὡς κ ε χ ω σ μ ε ν ο ν μ ε ρ ο ς ἀνεκαλύφθη ἤδη καὶ πρέπει νὰ ἐγγραφῶσι τὰ μεταξὺ ἐδωλία, καθ' ἃ ἤδη ἐν 1 ἀνωτέρω ἐδήλωσα, πλήρη ἀπὸ κλίμακος 60—64. τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἀνασκαφῆς ἔχουσιν ἔτι ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνονται. μόνη δὲ ἡ τύπωσις τῶν πινάκων τούτων ἐγένετο αἰτία τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀναβολῆς τοῦ παρόντος τεύχους, οὐχὶ ἡ ἔλλειψις δαπάνης· διότι καὶ μὲν διὰ τὰς γενικὰς ἀνάγκας τοῦ κράτους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ χορηγηθῆ τῇ ἐφημερίδι ὅλη ἡ προϋπολογισθεῖσα δαπάνη, ὅμως ἐδόθη πάλιν παρὰ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως ἀντὶ τῶν κρατηθέντων χρημάτων ἡ ἄδεια τῆς ἐκτυπώσεως τῶν εἰρημένων πινάκων ἐν τῷ ἐθνικῷ τυπογραφείῳ. αὐτοῦ ὅμως διὰ τὰς ἄλλας ἐργασίας τοῦ καταστήματος δὲν δύναται νὰ ἐκθιασθῆ ἡ τύπωσις ἀρχαιολογικῶν πραγμάτων.

3 ἀνασκαφὴ ἐν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι.

τύχη τιμὴ ἐξῆλθον εἰς φῶς ἀπὸ τῆς 26 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 26 Μαΐου τοῦ ἔτους τούτου σπουδαῖα πράγματα διὰ τὴν τοπογραφίαν καὶ ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν. τῶν ἀμμοφόρων τις ὁδηγὸς ἐκείνων, οἵτινες ἐκ τῶν βευσμάτων πληροῦντες τὰ ἀμάξια τῶν ἄμμου φέρουσι τοῖς οἰκοδόμοις πρὸς παρασκευὴν ἀμμοκονίας, ἐννοήσας ὅτι ὁ λόφος τῆς ἁγίας Τριάδος ἔνε ἀμμώδης, προσερχόμενος καὶ ἀνορύτων ἐγένετο εὐμαρῶς τὸν φέρτον του, ὅτε παρόντος τινος θεατοῦ προσέκρουσεν εἰς μάρμαρον, κοσμήματα φέρον· οὗτος δ' ἀπελθὼν ἐμήνυσε τῷ κυρίῳ τοῦ χωρίου, ὅτι ἀγάλματα εὗρέθησαν. ὁ κύριος προσελθὼν καὶ ἀνασκάψας ἔφερεν εἰς φῶς στήλην μακρὰν ἱσταμένην, ἣ ὅποια ὑπὸ τὸ πολυτελὲς ἀνθέμιον καὶ τὸν λοιπὸν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν

A] Γ Α Θ Ω Ν
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ
ΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

ἐν ἣ τὰ γράμματα δὲν εἶναι βαθέως ἐγκεχαρᾶμένα οὐδὲ τὸ ῥοιόσιν ἐκμετρούμενα τὰ κυκλικὰ αὐτῶν, κατὰ τὸν βουτῆρα τοῦ Εὐριπίδου ἐν Θησεῖ, τὸ θῆτα ὅμως δὲν ἔχει κεραίαν ἐντός, ἀλλ' ἔνε μ ε σ ὀ μ φ α λ ο ς κ ὺ κ λ ο ς, ὡς δὲ ἐν τῷ Τηλέφῳ τοῦ τραγῳδοποιοῦ Ἀγάθωνος ἀγράμματος τὸ χαρακτηρίζει (Ἀθήν. Γ', π'), τὸ σίγμα ἰκανῶς ἀνοικτὸν, ὡσπερ καὶ τὸ ὦ μέγα τοῦ Ε' ἡ μεσαία κεραία ἔνε ὀλίγον βραχυτέρα, τοῦ δὲ Α' εὐθεῖα. πάντα δὲ τὰ γράμματα ὁμοίως δὲν φέρουσι τὰ ἀκρέμια γραμμῖδια τὰ ἀπὸ τῶν μακεδονικῶν ἤδη χρόνων μέχρις ἡμῶν ἐπικρατήσαντα ὅμως οὐχ ἥττον εἶναι καὶ τὰ παρόντα μακεδονικῶν χρόνων καὶ δὴ τῶν ὑστερωτέρων, ὡς γ' ἐκ τοῦ ὄλου αὐτῶν χαρακτῆρος φαίνεται. ὁ δ' ἐνταῦθα μνημονευόμενος Ἀγάθων οὗ δὲν ἔνε ὁ ἐπίσημος τραγωδιοποιὸς ὁ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἑκατέρου. ἀπὸ γονὸς τις ὅμως ἐκείνου ἐνδέχεται νὰ ἦνε οὗτος ὁ τοῦ Ἀγαθοκλέους υἱός, ἐνῶ δὲ ποιητὴς ἦν υἱὸς Τισαμενοῦ (Σβ-ἶδας ἐν λ.)

ἐνῶ δὲ ἡ ἀνασκαφὴ ἐχώρει κατὰ βάθος περὶ τὴν στήλην τοῦ Ἀγάθωνος, ἐφάνη πλησίον καὶ πρὸς δυσμὰς τῆς στήλης ταύτης ἀέτωμα νεκρικοῦ σήματος μετὰ τῆς ἐξῆς ἐπὶ τοῦ γεισιώματος ἐπιγραφῆς·

ΑΓΑΘΩΝ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ

ἡ ταύτην τῷ πρώτῳ τῆς προτέρας ὀνόμα φέρουσα, διαφέρει ἐκείνης ἐν τοῖσδε· ὅτι ἔχει τὴν τρίτην συλλαβὴν τῆς τρίτης λέξεως διὰ τοῦ ΕΙ, ἐνῶ ἐν ἐκείνῃ ἦν Ε' μόνον, καὶ ὁ χαρακτῆρ τῶν γραμμάτων μᾶλλον μακεδονίζει διότι καὶ τὰ τέρματα τῶν γραμμῶν ἐξογκούμενα ἀπολήγουσιν εἰς πυραμοειδεῖς βάσεις καὶ τὸ σίγμα δὲν ἔχει τὰ σκέλη τόσον ἀνοικτὰ, ὡς ἐν ἐκείνῃ, οὐ μὴν καὶ ἐριζόντια. καὶ ὁ λίθος δὲ φαίνεται ὡς δμηττεῖος φαίνεται, ἐνῶ δὲ τῆς στήλης ἔνε λευκὸν τῆς Πεντέλης μάρμαρον.

μετὰ περισσοτέρας δὲ σπουδῆς χωρησάσης ἤδη τῆς ἀνασκαφῆς αὐτῆθι ἀνεφάνη καὶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τῆς στήλης Ἀγάθωνος τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα πεντελικῆς μαρμάρου μετ' ἐπιγραφῆν

ΚΟΡΑΛΛΙΟΝΑΓΑΘΩΝΟΣΓΥΝΗ

ἣς ὁ τῶν γραμμάτων χαρακτῆρ καθόλου μὲν παρεμφερὲς τῷ τῆς ἡγουμένης ἐπιγραφῆς, διαφέρει δὲ καθ' ὅ-

σον τὰ τέρματα τῶν γραμμάτων πολλαχοῦ δεξιότερα γίνονται καὶ τὰ συνήθη ἐν ὑστερωτέροις χρόνοις τέρματα γραμμῖδια προσέλαβαν, αἱ δὲ κορυφαὶ τῶν Α καὶ Λ ὑψοῦνται ἄνω τῆς συμπτώσεως τῶν πλαγίων κανόνων καὶ πού καὶ νεύουσι πρὸς ἀριστεράν· τὸ θ μένει κύκλος ὀμφαλὸν ἔχων σημεῖον, οὐχ οἷον τὸ τῆς κόρης τοῦ ἀνθρωπίνου ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ τριγωνικόν, ὁποῖα πού ἦν ἡ μορφή τῆς ἀκωκῆς τοῦ γλυφάνου τοῦ ἀμελοῦς τεχνίτου.

ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ὑπεφαίνοντο ἔχνη γραμμάτων ἀπεξεσμένων· ταῦτα σπουδάσας ἐγὼ ὕστερον, εὔρον ἀσφαλῶς, ὡς νομίζω, τὸ ἐξαλειφθὲν ὑπὸ τῆς σμίλης ὄνομα· ἦν δὲ

ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ,

ἀπλοῦν δηλαδὴ τὸ τῆς γυναικὸς ὄνομα πρότερον· ἔπειτα δὲ ἐκρίθη εὐλογον ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τυχόν νὰ σαφανισθῆ καλλίτερα. ἐκφανὲν δὲ τὴν ἐπομένην τὸ ἀνάγλυφον, ἔδειξε γυναικᾶ καλὴν καθημένην ἐπὶ δίφρου πρὸς ἀριστεράν τῷ θεωμένῳ καὶ δεξιολαθήμενῳ μετ' ἀνδρα ἀπέναντι αὐτῆς ἰστάμενον, σγουρὸν ἔχοντα γένειον, ὃς σεμνῶς καὶ βλοσυρῶς αὐτὴν προσθλέπει· ἀχθόμενος ἐπὶ τῷ παθήματι τῆς γυναικὸς· ἡ γλυφὴ τῶν δύο τούτων προσώπων προσέχει τῆς στεφάνης τοῦ ὄλου ἀναγλύφου· μέσος δ' αὐτῶν ἰσταται βαθύτερα καὶ οἷον ἀπωτέρω ἕτερος καθεστῆκυίας ἡλικίας ἀνὴρ, σγουρὸν ἔχων καὶ αὐτὸς τὸν πώγωνα, ἀλλὰ βραχύτερον, ἡ δὲ γλυφὴ αὐτοῦ ὀλίγον ἐξέχει· ὡσαύτως δὲ ὀλίγον ἐξέχουσα γέγλυπται καὶ κεφαλὴ νεανικὴ πρὸς ἀριστεράν τῆς Κοραλλίου εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀναγλύφου· κατὰ δὲ τὸ ὑποπόδιον κυνάριον μικρὸν μαλλιάρων τῶν ἐγκολπίων ἀναστρέφει πρὸς τὴν κυρίαν τὴν κεφαλὴν. τοιαύτη ἡ τοῦ ἀναγλύφου παράστασις. διεσώθη δὲ σῶον, ὡς εἶπεν, μονοκόμματον. καὶ τὸ μὲν σχέδιον τῆς ἱερογραφῆσεως καλὸν φαίνεται καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους ἐξεταζόμενον, ἡ γλυπτικὴ ὁμοῦς ἐξεργασία ἵνε ἀτελής καὶ ἐν τισιν οὐκ ὀλίγην ἀμέλειαν μαρτυρεῖ. ὄλον τὸ ὕψος τοῦ ἀναγλύφου τούτου ἵνε 1,60 γαλλ. μέτ., τὸ μέσον δὲ πλάτος 0,67 καὶ τὸ πάχος 0,20.

εὐρέθη δὲ στημένον ἐπὶ τειχίῳ ἐρχομένου ἀπ' ἀνατολῶν καὶ χωροῦντος πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τὰ χῶματα ἐπ' αὐτοῦ δὲ εὐρέθησαν στημένα ἐπὶ πλίνθων μεγάλων λίθου πειραϊκοῦ καὶ τὰ λοιπὰ δύο τῶν ἀνωτέρω μνημάτων, ἡ στήλη δηλαδὴ τοῦ Ἀγάθωνος καὶ ὁ σηκὸς αὐτοῦ. αἴρεται δὲ ἡ στήλη εἰς ὕψος μέτρων 4,5 μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου, ἔχουσα κατὰ τὴν βᾶσιν πλάτος 0,62 καὶ πάχος αὐτόθι 0,25.

ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τειχίῳ ἰσταται καὶ ὁ σηκὸς τοῦ Ἀγάθωνος ἐν τῇ ἀρχικῇ του θέσει πλήρης, πλὴν ὅτι τὸ ἀέτωμα αὐτοῦ βραγίσματά τινα ἔλαθε. τούτου τὸ μὲν ὄλον ὕψος 2,15, τὸ δὲ μέσον πλάτος 1, 45, τὸ δὲ πάχος ἔξωθεν 0,54, τὸ ἐσωτερικὸν δὲ βάθος τοῦ σηκοῦ ἵνε 0,43. αἱ πλευραὶ δὲ αὐτοῦ δὲν εἶναι λείαι ἐξεσμένοι, ἀλλ' ἀφέθησαν τραχύτεραι διὰ τὸν αὐτὸν πᾶ λόγον δι' ὃν καὶ αἱ τοῦ Ἐρεχθίδου καὶ αἱ τῆς Πινακοθήκης τῶν προφυλαίων ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐσωτερικαὶ τῶν τοίχων ἐπιφάνειαι ἀφέ-

θησαν τραχεῖαι. (πρὸς τῆς παρ. ἐφημ. σελ. 149) ἦν δηλαδὴ ὁ σηκὸς οὗτος ἔσωθεν γραφαῖς πεποικιλμένος, ὡν μάλιστα διαγινώσκει νῦν ἔχνη σκέλους ἀνδρείου πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς μέσης ἐπιφανείας ὁ προσεκτικὸς θεατής. ζωρρότερα δὲ διεσώθησαν τὰ χρώματα ἄνω ὑπὸ τὸ ἀέτωμα κατὰ τὸν οὐρανὸν τοῦ σηκοῦ, ὅπου ὄλον τὸ διάγραμμα τῆς γραφῆς καταφαίνεται. παρέχει δὲ εἶδος μαιάνδρου ἢ γραφῆς αὐτῆς. ἄξιον δὲ σημειώσεως ἐν τῷ σηκῷ τούτῳ εὐρίσκω καὶ τόδε· ὅτι αἱ ἀρμὲς τῶν λίθων ἔξωθεν εὐρέθησαν μετ' ἀμμοκονίαν ἀλειμμένοι, ἔσωθεν δὲ αἱ ὀπαὶ καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ λίθου ἐλλείψεις μετ' ἀργιλώδη τινὰ λευκὴν ὕλην στουπωμένα. ὅπως ἀποβῆ ἡ ἐπιφάνεια λεία καὶ πρὸς τὴν ζωγράφειαν πρόσφορος.

τὸ δὲ τειχίον, ἐφ' οὗ ἰστανται τὰ σήματα ταῦτα. ἵνε ἐκ μικρῶν λίθων κτισμένον, ὡς καὶ τὰ συνήθη καθ' ἡμᾶς, καὶ μόνον μετ' πηλὸν ὡς τὰ τῶν πτωχοτέρων οἰκίματα κτιζόνται. ἡ πρόσοψις ὁμοῦς αὐτοῦ, πρὸς βορρᾶν ἄνεμον ἐστραμένη, ὅπου βλέπουσι καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ σήματα, ἵνε μετ' ἀμμοκονίαν καλῶς ἀλειμμένη· τὸ ἄνω δὲ μέρος τοῦ τειχίου, ὅπου ἰστανται τὰ σήματα ἵνε ἀρκετὰ πλατὺ καὶ ἀφίνει ὡς ἡμίσεος γαλλικοῦ μέτρου τόπον ἐλεύθερον πρὸ τῶν σημάτων, μετ' πλίνθους ὀπτάς (ἢ πλάκας πηλίνας) κεκαλυμμένον, αἱ ὁποῖαι ὀριζοντίως κείμεναι κάμπτουσι κατὰ τὴν εἰρημένην βορρᾶν ἐπιφάνειαν τοῦ τειχίου καὶ ἀποτελοῦσι θρίγκωμα κάλλος ἄμα καὶ ἀσφάλειαν παρέχον εἰς τὸ τειχίον. τὸ πλάτος τοῦ τειχίου ἵνε ὡς 1,50 γαλλ. μ., τὸ δὲ ὕψος μένει ἀκόμη ἀνεξερεύνητον. τόσον δὲ μόνον ἐβεβαιώθη μέχρι τούδε, ὅτι ὑπὲρ τὸ μέτρον χωρησάσης εἰς τινα μέρη πρὸς τὰ κάτω τῆς ἀνασκαφῆς δὲν εὐρέθη ἡ βᾶσις καὶ τὸ ἀρχαῖον ἔδαφος.

πλησίον δὲ τοῦ ἀναγλύφου τῆς Κοραλλίου πρὸς ἀνατολὰς εὐρέθησαν ἔχνη μικροῦ σηκοῦ κατεστραμμένου, καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ ὕδρια τῶν συνήθων μετὰ ἀναγλύφου ἄνευ ἐπιγραφῆς· ὅπισθεν δὲ τῆς στήλης Ἀγάθωνος εὐρέθη κιονίσκος τῶν κοινοτάτων, στογγύλος μετὰ στεφάνης ἐξεχούσης, δεξιότερος πρὸς τὰ κάτω, οἷοι οἱ ἐν σελ. 186 ὑπ' ἀρ. 8 καὶ ἐν πίν. Β', 2. ἔχει δὲ καὶ μικρὰν βλάβην ἄνω· τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,77 ἢ δὲ ἄνω διάμετρος 0,19· φέρει δὲ καὶ ἐπιγραφὴν γράμμασιν οὐ καλοῖς τῆνδε.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΗΣ

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ

ΑΙΓΪΑΙΕΥΣ

ἐν τούτοις αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ κυρίου τοῦ χωρίου τούτου Σταύρου Μεταξᾶ (ἐπικαλεῖται δ' ὁ αὐτὸς καὶ Ἰψηλάντης) διήγειραν εἰς ἀμίλλαν καὶ τὸν συνορεύοντα αὐτῷ πρὸς δυσμὰς γείτονα Παντελῆν Καζαντζῆν, ὃς τὴν 15 Μαΐου κατὰ τὴν αὐτὴν τοῦ τειχίου φορὰν πέντε μέτρα γαλλικὰ μακρύτερα τοῦ σηκοῦ τοῦ Ἀγάθωνος σκάψας, εὐθὺς προσέκρουσεν εἰς μνημεῖον τι περίεργον, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἐφάνη σηκὸς λίθου πεντελικοῦ σῶος, καλλίτερος τοῦ γειτονικοῦ, καὶ προσομοιάζων μᾶλλον τῷ ἐν τεύχει Β' πίνακι Η' ἀπεικονισθέντι σηκῷ τοῦ Ἀριστοναύρου, εὐρεθέντι καὶ τούτῳ κατὰ τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ φορὰν ἀλλὰ

πολύ δυτικώτερα πλησίον τῆς νέας πειραικῆς ὁδοῦ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1861 μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων νεκρικῶν μνημείων παντοίων. ὁ νῦν δὲ εὐρεθεὶς σηκὸς ἔδειξεν ἐπιγράμμα καλὸν

**ΘΘΕΙΣΜΟΧΘΟΣΕΠΑΙΝΟΝΕΠΗΑΝΔΡΑΣΤΙΟΙΣΑΓΑΘΟΙΣΙΝ
ΖΗΤΕΙΝΗΥΡΗΤΑΙΔΕΑΦΘΟΝΟΣΕΥΛΟΓΙΑ**

ἤτοι οὐθεὶς μόχθος ἔπαινον ἐπ' ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖσιν
ζητεῖν ἠϋρηται δ' ἀφθονος εὐλογία.

ἐν οἷς ἡ μὲν μὴ ἐκθλιψίς τοῦ Ε ἐν στίχῳ δευτέρῳ οὐδὲν νεώτερον παρέχει, περιετοτότερα δὲ ἵνε ἡ θέσις τοῦ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ ἐν τῇ πρώτῃ λέξει τοῦ ἐπιγράμματος κατὰ τὰ φερόμενα περὶ τῆς χρήσεως τοῦ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ καὶ τοῦ οὐθεὶς καὶ μηθεὶς ἐν τούτοις κατωτέρω θὰ ἴδωμεν τὴν χρῆσιν τοῦ Ο ἀντὶ τοῦ ΟΥ ἐν ἔτει 394 π. Χ., ἐὰν δὲ ὁ ἐνταῦθα μνημονεύμενος ἦνε τυχὸν ὁ Σινωπεύς, ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀμάρσας περὶ τὴν ῥ' Ὀλυμπιάδα, ὡς λέγεται, οὗ τὸ βᾶθρον εὐρομεν ἐν τῷ δισυσιακῷ θεάτρῳ (σελ. 158 καὶ 224 ἀρ. 212, πίν. ΔΒ', 2) δὲν φαίνεται αἱ μὲν τὸ κώλυμα νὰ καταβιβάσωμεν τὴν χρῆσιν τοῦ Ο καὶ ὡς ΟΥ δεκαπέντε ἔτη ὑστερώτερα, ὥσπερ πάλιν καὶ νὰ ἀναβιβάσωμεν τὴν τοῦ οὐθεὶς καὶ μηθεὶς εἰς ἀργαιότερους ἢ κατὰ Ἀριστοτέλη καὶ Θεόφραστον χρόνους, ἀφοῦ ἤδη παρὰ τῷ Θεουκιδίῳ καὶ Ξενοφῶντι καὶ Εὐριπίδῃ εὐρέθησαν ἐν τισὶν ἀντιγράφοις αἱ τοιαῦται μορφαὶ καὶ ἴσως οὐχὶ ἀπλῶς ἐξ ἀπροσεξίας τῶν ἀντιγραφῶν παντοῦ, ὡς Λόβεκος ἔγραψεν εἰς Φρόνιγον σελ. 182. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα φιλολογώτερα ὄντα ἄς ἀναβάλωμεν εἰς ἄλλον τόπον καὶ καιρὸν. ὁ δὲ σηκὸς τοῦ Διονυσίου, ὁστισδήποτε καὶ ἂν ἦν οὗτος τῶν πολλῶν γνωστῶν, ἀνοιχθεὶς ἔμπροσθεν ἔδειξε γραφὰς ἐπὶ τῆς μέσης πλευρᾶς, ἀλλὰ μόλις πρόσωπόν τι ἀνθρώπου τεθλωμένον διεκρίθη, σαφέστερα δὲ ἦσαν καὶ ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν κοσμήματα, ὧν μέρος ἐστερέωσεν ὁ κύριος Ziller ἐπαλείψας βιονίκιον. ἐπὶ τῆς ἄνω δὲ ἄκρας τῆς μέσης ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας οἶον ἐπὶ ταινίας ἐξωγραφῆθαι γράμματα, ἃ δὲν ἐπρόφρασα νὰ σπουδάσω ἱκανῶς, ὅπως μετὰ τινος πιθανότητος εἶπω τί ἔλεγον, διότι ἐκλείσθη ὑπὸ τοῦ κυρίου ὁ σηκὸς πάλιν μετὰ σκιδᾶς καὶ χρώματα πρὶν ὄλος ἀνασκαφῆ καὶ μέχρι τῆς σήμερον κεῖται αὐτῷ κεκλεισμένος. ὥστε τὰ κάτω αὐτοῦ μένουσιν ἄδηλα, τὸ μῆκος τοῦ γειώματος τοῦ τυμπάνου 1,86, τὸ δὲ τοῦ ὑπ' αὐτὸ, οἶον ἐπιστυλίου, τοῦ φέροντος τὸ ἐπίγραμμα 1,51, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ τοῦ σηκῶ ἄνω 1,48 τὸ δὲ ἐσωτερικὸν πᾶχος τοῦ σηκῶ 0,70. ὅλον δὲ αὐτοῦ τὸ σχῆμα προσομοιάζει μετὰ τοῦ Ἀριστοναύτου ἐν πίνακι Η'. μετὰ δὲ τῶν σηκῶν τοῦ Διονυσίου καὶ τοῦ Ἀγάθωνος ἔμεινεν ὡς πάντε μέτρων τόπος ἄσκαφος.

ἀλλ' ἄς ἀναχωρήσωμεν πάλιν εἰς τὴν ἄλλην ἀνασκαφῆν τὴν τοῦ Ἰψηλάντου 1ῶ βήματα ἀνατολικῶς. αὐτοῦ ἐδιπλασιάσθη ἡ προθυμία ἀποδυθέντος εἰς τὴν ἀνασκαφῆν καὶ τοῦ ἐτέρου συνδιοικτῆτος Δημητρίου Βάβαλη· εὐρέθη δὲ μετὰ τὸν κατεστραμμένον μικρὸν σηκὸν ἐνδοτέρω πρὸς μεσημβρίαν ἐπὶ τοῦ τειχοῦ ἀπὸ βηρᾶ πρὸς νότον κείμενος τάφος μαρμάρου λευκοῦ πενταγώνου, ἔχων τὸ περιθρήνωμα μετὰ χρώματα μόνον πεποικιλμένον, ὅμοιον τῷ ἐν πίνακι Η', β', Α. ἦν δὲ μονόλιθος ἐπὶ μονόλιθον πλακὸς, ἐρειδόμενος, καὶ ἀναστραφεὶς εὐρέθη μόνον κοιλότητα μικρὰν ἔχων ὁ ἄνω λίθος τοῦ μνημείου

ὑπὸ τὸ γείσον τοῦ τυμπάνου καλοῖς γράμμασιν ἐγγεγραμμένον, οἷα τὰ ἐν πίνακι ΙΖ' ἀπεικονισμένα, πλην ὅτι ὁ πεποικισμένος κύκλος τοῦ Φ ἐνταῦθα ἵνε πλήρης· λέγει δὲ τὸ ἐπίγραμμα τάδε·

**ΗΣΣΥΤΥΧΩΝΕΘΑΝΕΣΣΔΙΟΝΥΣΙΕΚΑΙΤΟΝΑΝΑΝΚΗΣ
ΚΟΙΝΟΝΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣΠΑΣΙΝΕΧΕΙΣΘΑΝΑΤΟΝ**

ἦς σὺ τυχὸν ἔθανες Διονύσιε καὶ τὸν ἀνάγκης
κοινὸν Περσεφόνης πᾶσιν ἔχεις θάνατον.

καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῆς πλακῶς ἀναστραφεῖσης δὲ καὶ τῆς πλακῶς, εὐρέθησαν ὑποκάτω λιανολίθαρα, ἐξ ὧν ἵνε κτισμένον καὶ ὄλον τὸ τειχίον, καὶ ἀφοῦ εἰς βάθος ἐνὸς μέτρον ἀνασκαλευθέντα οὐδὲν ἄλλο περιέργον ἔδειξαν, ἐτοποθετήθη πάλιν ὁ τάφος ὅπως ἦν καὶ προτοῦ.

ἀνατολικώτερον δὲ κατὰ τὴν τοῦ τειχοῦ φορὰν γενομένης νέας δοκιμῆς ὑπεφάνη ἕτερον ἀνάγλυφον, μετατοπισμένον ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς τοῦ θέσεως, καλῆς τέχνης καὶ ἐξεργασίας ἐκ πενταελοῦ μαρμάρου, καὶ φανερώτερον γενομένον ἔδειξεν ἵππεα νέον ἀγένειον ἐπὶ γαύρου καθήμενον ἵππου ἐν τῇ στιγμῇ καθ' ἣν μέλλει νὰ λογιῆσθαι κατὰ τὴν σφαγῆν τὸν ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τοῦ ἵππου κεκλιμένον ἐπὶ τῆς μεγάλῃς του σρογγύλης ἀσπίδος καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἀτενίζοντα τὸ πρόσωπον ἐχθρόν. ἀλλ' ὁπόση ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ μου, ὅταν καθαρισθέντος τοῦ ὅπισθεν τοῦ ἀναγλύφου ἀνεστραμμένως κειμένου μαρμάρου ἀντέγραψα τὴν ὑποκάτω ὑπ' ἀριθμὸν 343 κειμένην ἐπιγραφὴν, μεγάλα καὶ καλὰ γράμματα ἔχουσαν, οἷα τὰ ἐν πίνακι 36. 6, συναισθάνονται οἱ γνωρίζοντες τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ κατανουσοῦν οἱ ἀναγνώσται τοῦ Πausανίου καὶ ἐξετασταὶ τῆς τοπογραφίας Ἀθηνῶν. ἤδη πρὸ δύο ἐτῶν ἔτρεφα τὴν ἰδέαν, ἦν ἐκ τῶν αὐτόθι τότε χάριν τῆς ὁδοποιίας γενομένων ἀνασκαφῶν, συνέλαβα, καὶ πολλοῖς εἶπα, νῦν δὲ ἔχομεν καὶ ἀπόδειξιν ἐκ τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς, συσχετισμένης μετὰ τριῶν τοῦ Πausανίου χωρίων, ὅτι ἐνταῦθα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐσμέν. νῦν διευκολύνεται ἡ ἐρμηνεία τοῦ περιηγητοῦ, διαφωτίζεται δὲ καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν τοπογραφία, ἦς παρὰ τὴν θέσιν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν δύο θεάτρων, τοῦ Ὀλυμπείου, τοῦ Ἰλισσοῦ, τοῦ σταδίου, καὶ παρέργων τινῶν οὐκ οἶδα τί μέχρι τοῦδε ἦν ἀσφαλές καὶ ἀναμφισβήτητον, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, καὶ τὸ φανερώτατον μνημεῖον, τὸ Θεσίον ἐν ἀμφιβολία κεῖται. τῶρα νοοῦσιν οἱ σοφοὶ καὶ τὸν λόγον δι' ὃν εἰς τοσοῦτον μῆκος ἐξέτενα τὴν ἱστορίαν τῆς παρούσης ἀνασκαφῆς καὶ δι' ἃν διακόπτω αὐτὸν ἐν ταῦθα πολλὰ ἔχων ἐπι εἰπεῖν. ἀρχαῖ τόνον ἐγνωρίσαμεν τὴν θέσιν τοῦ Κεραμεικοῦ. ἔχομεν δὲ καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ κορινθιακοῦ καλουμένου πολέμου τὴν νέαν, ὡς νομίζω, εἶδον ὅτι πάντε τῶν Ἀθηναίων ἵππεων διεκρίθησαν ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ ἄλλοτε, τὸ ὄψος τοῦ ἀναγλύφου, ὁ εἰς δύο τεμάχια εὐρέθη τεθραυσμένον, 1,87, τὸ πλάτος κατὰ τὴν μέσην 1,45, τὸ πᾶχος τῆς πλακῶς ἐφ' ἣ γέγλυται 0,44, τὸ μῆκος τοῦ ὑπὸ τὸν ἵππον ἀσπιδιώτου 1,20. Ἰστατο δὲ ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς ἐπιγραφῆς, ἔχοντος ὄψος, 0,385, πλάτος 1,37, πᾶχος 0,65, ἡ δὲ τὰ γράμματα φέρουσα ἐπιφάνεια ἵνε μνησιδῆς, ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ 0,40 κοιλότητα. δι' ἀρχικὴν δὲ βλάβην τοῦ λίθου ἀραιοῦθησαν τὰ γράμματα ἐν σ. 1 καὶ 2.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1863. Αθην. Σ. Ρουσόπουλος.

ἀρ. 343.

Δ Ε Ξ Ι Λ Ε Λ Ξ Λ Υ Σ Α Ν Ι Ο Θ Ο Ρ Ι Κ Ι Ο Σ
Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Ε Γ Ι Τ Ε Ι Σ Α Ν Δ Ρ Ο Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ
Α Ρ Ε Θ Α Ν Ε Ε Ρ Ε Υ Β Ο Λ Ι Δ Ο
Ε Γ Κ Ο Ρ Ι Ν Ο Ω Ι Τ Ω Ν Γ Ε Ν Τ Ε Ι Π Π Ε Ω Ν

1	ΨΥΝΕΣ	16	ΚΙΝΑΔΕΣ
2	ΑΙΣΥΛΙΟΝ	17	ΚΟΚΟΡΟΝ
3	ΕΜΜΥΝΙΩΣ	18	ΚΤΕΣΙΜΟΣ
4	ΑΝΑΨΙΣ	19	ΚΤΕΣΙΟΝ
5	ΑΝΤΙΣΘΕΙ	20	ΚΤΕΣΙΟΝ
6	ΑΡΚΕΣΙΟΝ	21	ΛΟΦΑΨ
7	ΑΣΤΨΑΡΙΔΕΣ	22	ΛΥΣΙΚΡΑΤΕΣ
8	ΑΥΤΨΕΝΕΣ	23	ΜΕΤΨΙΚΟΥ
9	ΔΙΟΝΙΔΕΣ	24	ΨΕΝΙΟΣ
10	ΕΠΙΨΕΝ	25	ΠΟΨΙΣ
11	ΕΠΙΨΕΛΟΣ	26	ΠΨΡ
12	ΕΥΤΡΟΨ	27	ΨΑΒΨΣ
13	ΨΥΚΝΕΕ	28	ΣΥΨΥΤΙΟΣ
14	ΚΑΨΙΝΑΨΟ	29	ΣΥΜΨΥΟΨ
15	ΚΡΟΨΟΣ	30	ΑΨΙΟΣ

1. [faded text] [faded text]

2. [faded text] [faded text]

3. [faded text] [faded text]

[faded text]

[faded text]

[faded text]

[faded text]

[faded text]

[faded text]

[faded text]

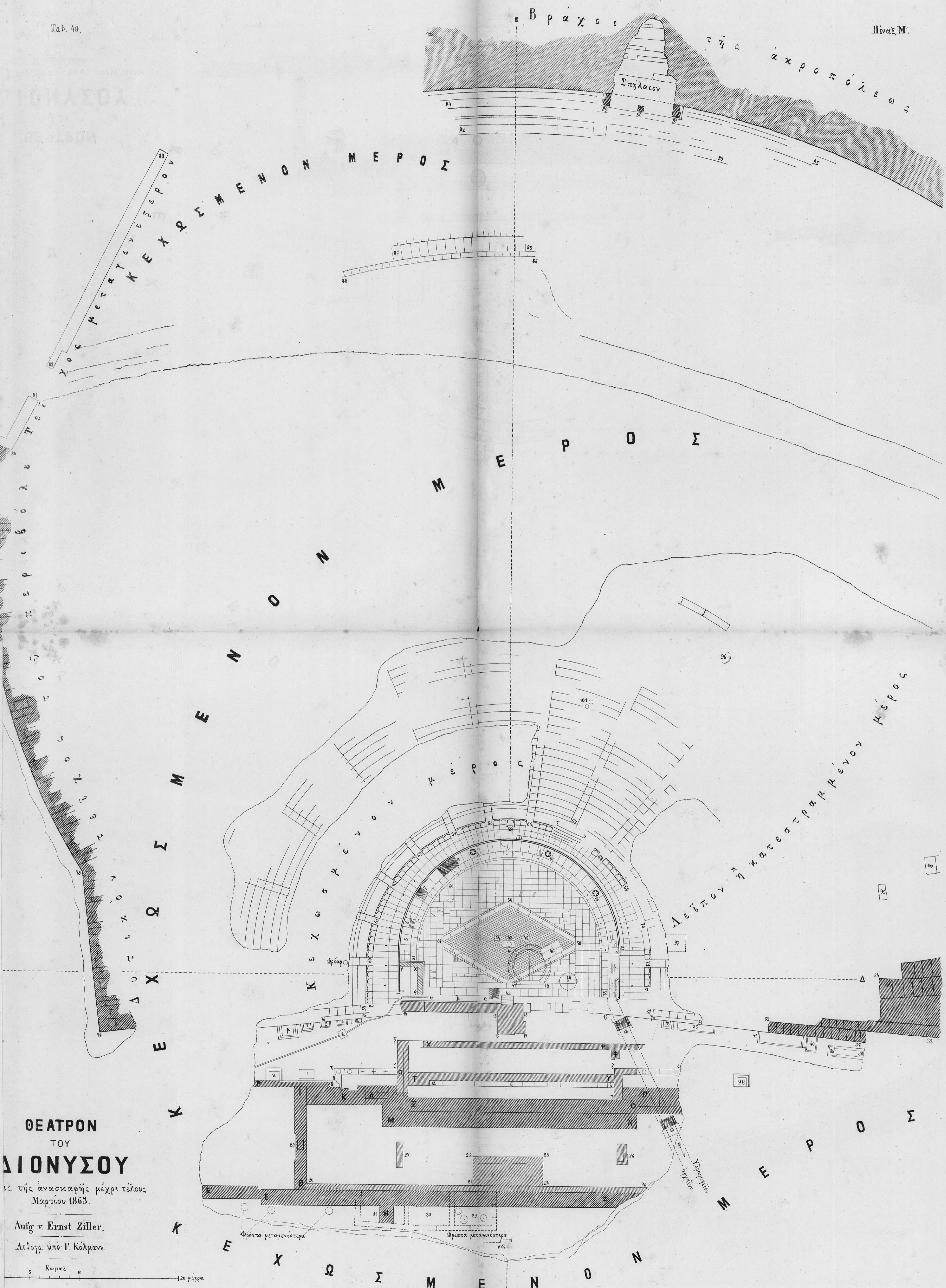
[faded text]

[faded text]

[faded text]

[faded text]

31	ΑΡΙΒΕΓΟ	38	+ ENAINOS	45	+ ENOMARE S	54	SIMVΛ O S: ΘEO	62	ΕΡΜΑΙΕΑ O S	71	MIRTON S	DEMOKNE-	80	+ ENVS	ΦΙΛΟΝ
	ΓΑΡΡΑΚΟ		KR		VIK A D		ΙΟΥ ΜΑ Μ		IKI	72	N	NYKTAT	81	AISVΛION	ΕΥΠΟΛΙΣ
32	ΦΑΝΥΛΟ		TITIMOS	46	ΑΡΗΣΤΟΚΛΕΔ	55	ΚΕΦΑ	63	ΝΥΚΙΑΔΕ S	73	ITON	ΜΑΝΤΕ	82	ΔΕΜΟC ENES	KTES
	MAR	39	ATEM		ΚΡΑ		ΣΑΡΚΚΕΟΜΑ		ΕΡΑΝΙΝC N	74	ΑΠΟΛΛΟΝΟ S	NINDESAB	83	BAVKON	TOS:ONIDES
33	ΔΥΟΒΑΙΔΕ		KRIBON	47	DEMOKRTOS	56	ΕΙΜΟ VMA ↓ CSE	64	ΚΕ ΜΑΤΟΝΥ ΕΔΕ	75	ΕΚΘΑΝΙΤΕ S		84	ΠΑΡΑΜΕΝΟΝ VΛ	KVKNC S
	EVII	40	MA		KMARTON O		TITIVERSA S C		ΠΕΥΑΡ C D		KR		85	ΑΙΙΣΤΟΜΑΚΟ S	MIS
34	VAROPINOS		MA	48	V ARESIO S	57	KRITIE S	65	ΕΙΛΑΝΘΙΑΔΕ S	76	KANISΘENES		86	ΠΑΡΑΜΕΙ	K I' SKAN
	OKNIDES	41	ΔΥΛΑΚΟ S		KVDADESE		DE		ΦΕΙΔΙΑ S		KANISΘENES		87	DEMOKRITOS	ΑΦΟΚΡΑΤΙΔΕ S
	TOKNIDES		KVRE	49	KTRAPONI	58	TRVBON M	66	ANTINOS	77	ΠΡΟΤΕ S		88	ΘΑΡΟΝ V	I' N
35	TIDOS	42	ΕΥΒΟΕV S		ΕΡΙΚΟΡΟ		KOTR' ES I	67	ΘΑΙ		KANISΘENES		89	ΣΑΡΚΚΕΟΜΑ	A' S
	PARAM		NEOBRIPOS	50	SIMON	59	KITTIE S	68	AKEST:RINAW	78	ION		90	TIMARVIDES	KM
36	TANG	43	ΣΑΤV R		EVΛABES		NO	69	MEIDONMEI		ETOKAE		91	ΘΑΝΟΠΟΛΙ S	ΘΕΟΚΛΕΙΔΕ S
	ARKVLOS		DE M V S	51	ΛV S IAVOS	60	NEOKRAI	70	ΑΒΟ S Θ' Ε ΝΗ S D	79	ΑΡΙΣΤΟ ΜΟ S:ΚΟ		92	SDEMOKLID	AR
37	MAR	44	ΕΡΡΟΤΕΝΕ	52	ΔΙΟ ΚΛΙΕ S O		M		NEPTON		AR KREOSIMEOS		93	KRABASON	+ ENOC
				53	AK IOS		ΘΑΝI Θ S S		ΕΥΩΕ S V ENY I		ΑΡΙΣΤΙ ΜΟ S:ΚΟ		94	SEMON	VARG S
					ΕΥΜΟΑΠΙ						ΑΙΜΠΚΜΑ V O		95	ΕΡΑΔΕ S	SOKRATES
													96	ΝΑ ΑΡΟΝ S	
													97	ΑΙ V V Λ V	
													98	RAIBOM V	
														Α V C	
														ΑΙΜΕΘΟ S	
														ΝΙΛΑΝ C KV	

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΤΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΟΥ

από τῆς ἀνασκαφῆς μέχρι τέλους
 Μαρτίου 1863.

Aufg. v. Ernst Ziller.

Λιθογρ. ὑπὸ Γ. Κόλμαν.

